

Editorial

dr. Viorel Dănac
Președinte
al Centrului Regional
de Studii Francmasonice
Paris - București

Mare Maestru al Marii Loji Naționale a României Prea Ilustru fr. Dr. Viorel Dănac

Dragi Frați,

Iată, prin bunăvoința fraților și a Marelui Arhitect al Universului, publicația Cuvânt Masonic editată de Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris-București, și-a reluat apariția, atât în limba română cât și în limba franceză.

După un periplu de lansări ale revistei în câteva orașe mari ale țării, de la ultima apariție până în prezent, am primit nenumărate mesaje de bucurie și de cerere a noului număr al revistei Cuvânt Masonic.

Am primit documente, obiecte de la personalități, mulți neștiind care sunt ascendenții lui Avram Iancu, Brâncuși și mulți alții, personalități care povestesc lucruri extraordinare pe care vom încerca să le publicăm în viitor.

Totodată rezultatele cercetărilor efectuate asupra documentelor din cadrul Centrului Regional de Studii Francmasonice Paris-București cât și comunicări ale unor prieteni din cadrul Asociației Muzeelor, Bibliotecilor și Arhivelor masonice europene cu sediul la Bruxelles, vor fi prezentate în numerele viitoare ale publicației Cuvânt Masonic.

Deasemenea, traducerea unor articole, mesaje de la alte Centre de Studii Francmasonice din țară și din străinătate, de la alte Obediențe diferite (Mari Loji, Mari Oriente, Confederația Marilor Loji Unite ale Europei), precum și bibliotecile și muzeele din România aduc un plus de cunoaștere, de lumină extrem de important și necesar pentru francmasonii români de astăzi.

Constituirea G.L.U.D.E. pe termen lung prin accederea celor mai importante Obediențe masonice tradiționale, morale și spirituale, din întreaga lume, este pentru noi Marea Lojă Națională a României încă odată încrederea că ne aflăm pe un drum bun, cu perspective unde să facem o lucrare masonică tradițională, morală și spirituală, într-o Europă strâns unită.

Cercetările efectuate în cadrul Centrului Regional de Studii Francmasonice Paris-București, au primit spijin de la Marile Loji pe linia anglo-saxonă, de la Marile Loji pe linia latino-europeană și de la Mari Oriente.

Acestea sunt cele trei curente care alcătuiesc echilateral un triunghi just și perfect.

A.M.M.L.A., cuprinde biblioteci, muzee și arhive masonice de la toate cele trei mari Obediențe, astfel încât, prin cunoașterea tradițiilor, istoriei fiecăruia din acestea, să ne dăm seama că există de foarte mult timp și că toleranța și înțelepciunea omului superior, a fratelui, este aceea de a cunoaște cât mai multe pentru a se perfecționa cât mai mult.

Confederația Marilor Loji Unite ale Europei este un exemplu viu al unei constelații de culturi, de tradiții, fiecare țară, Obediență, păstrânduși identitatea, suveranitatea și teritorialitatea.

Îi asigur pe frații români, că eforturile noastre comune de gândire, trăire masonică și acțiune în viitor, menționându-ne identitatea și suveranitatea, sunt alinate modelelor francmasoneriei internaționale, astfel încât menținerea noastră în mare familie masonică universală, să fie una: România.

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza Făuritorul României Moderne

Personalitate de Referință a Francmasoneriei Naționale

de Radu Theodoru

Precuvântare 1.

În numărul 3/2006 al acestei reviste de prestigiu am consemnat sintetic personalitatea lui Mihail Kogălniceanu, francmason de structură națională, ideolog, realizator și arhitect constructor al succesiunii de acte politice care au înfăptuit unirea principatelor, consolidarea socio-economică a unirii, eliminarea sechelelor administrative de tip feudal turcesc, autohtonizarea structurilor democratice europene născute din principiul revoluționar de la 1848, generate în bună parte de Francmasonerie.

Tot acolo am creionat câteva din valorile și calitățile care definesc omul de stat: viziunea istorică a dezvoltării națiunii pe vectori dinamici fundamentali în complexul geopolitic, geoeconomic, geostrategic regional, continental și astăzi mondial, potențând și optimizând determinatele specificului național spre a racorda națiunea la standardele de civilizație, progres, cultural-spirituale, contemporane lui, pregătind armătura viitorului optim.

Precuvântare 2.

Bărbatul de stat care i-a prilejuit lui Mihail Kogălniceanu crearea instrumentelor politice, legislative și administrative menite să construiască bazele României moderne a fost colonelul Alexandru Ioan Cuza, domnitorul Unirii, aparținând aceleași Francmasonerii naționale pașoptiste, personalitate complexă: om de stat cu o viziune prospectologică de uimitoare cuprindere a românității pe arealul geografic est-european autoritate princiară care a impus reformele progresiste ale secularizării averilor mănăstirești și ale împrumutării țărănilor împotriva reacțiunii interne și externe, diplomat abil pe teatrul european al intereselor antagonice dintre marile puteri ale timpului privitoare la Dunăre, Marea Neagră, Strâmtoarea, drum spre orient, jocul de echilibru și influențe, sprijinitor direct al românității sud-dunărene ca și al mișcărilor naționale de emancipare a bulgarilor și sârbilor de sub stăpânirea otomană, primul domnitor al Principatelor

Unite realizează fără să tragă sabia ca Mihai Viteazul o parte esențială a dezideratelor istorice ale poporului român unind Moldova cu Muntenia, impunând Europei statalitatea Principatelor Unite ca pe o realitate esențială în politicile continentale.

Argumentele:

Spațiul nu-mi permite o analiză a raportului de facto stabilit după Războiul Crimeii din 1853.

Raport de facto în care statele intrate în joc au fost favorabile sau ostile Unirii Principatelor.

Nu-mi permit o analiză a societății românești la mijlocul secolului al-XIX-lea.

Am făcut-o în volumul de literatură-politică-document "ROMÂNIA CA O PRADĂ. Ne situăm după actul genial de diplomatie națională numit Unirea Principatelor din 1859 intruchipată politic în domnitorul Alexandru Ioan Cuza, purtător ferm al mesajului umanist și democratic al revoluției de la 1848.

A. Modernizarea statului semifeudal.

Domnitorul inițiază, patronează, impunează și sprijină programul de abolire a statului semifeudal și europeanizare prin organizarea instituțiilor moderne ale statului, modificarea sis-

temului de măsuri și greutăți, înființarea Universității din Iași și a celei din București, acoperirea și adaptarea codului napoleonian, agrementat cu teze ale revoluției pașoptiste: egalitatea înaintea legii și a impozitelor. Impune ca obligatoriu învățământul primar, general și gratuit. Se organizează industria, comerțul, transportul.

B. Reforme sociopolitice capitale.

În decembrie 1863 sancționează legea secularizării averilor monastirești, aducând în patrimoniul statului 25,26 % din propriul lui teritoriu. Regimul parlamentar abia adoptat funcționa mizerabil, împănă cu ostilități vehemente dirijate de

Statua lui Alexandru Ioan I. Cuza, Domnitorul României.

grupuri de interese, marea boierime conservatoare fiind net ostilă împroprietăririi țărănilor și legii electorale. Cu un curaj civic demn de istorie își asumă riscul loviturii de stat de la 2 mai 1864 prin care dizolvă camera și supune plebiscitului noua constituție numită Statut care conținea și noua lege electorală. Între 10 și 14 mai 1864 românii votează Statutul cu o majoritate covârșitoare: 682.621 voturi da, 1307 nu, 70.220 abțineri. Mă abțin și eu să fac o paralelă cu actualitatea la zi. Anul 1864 este benefic. La 14 august se promulga legea rurală împroprietăririi 511.896 familii de țărani cu o suprafață de 2.038.640, 2697 hectare.

C. *Alexandru Ioan Cuza și Sultanul.*

Să nu uităm că Muntenia și Moldova erau Principate vasale imperiului otoman, statut pe care marile puteri occidentale voiau să-l perpetueze spre a contrabalansa apetiturile imperialiste ale Rusiei. Conform uzanțelor, știm de la istorie că domnitorii erau investiți de sultan - termenul de epocă este "căftăniți" - adică sultanul, după cutumele feudalității otomane le dăruia veșmântul domnesc (desigur de ei plătit). Domnitorul s-a prezentat la Stambul după o bună parte de timp, nu ca numit de sultan, ci ca ales al țării. Rigoarea ținutei a făcut impresie. Vizita esențială, ca domn, a făcut-o după plebiscit. Sultanul l-a primit cu desăvârșită curtenie, consimțind la clauzele "Actului adițional", important pentru destinul țării fiind clauza care spunea că "Principatele Unite vor putea în viitor modifica și schimba legile care privesc ocârmuirea lor internă cu concursul legal al tuturor puterilor statului și fără nici o intervenție externă". Desigur păstrându-se relațiile cu Imperiul Otoman. Este clauza care pune bazele emancipării României.

D. *Vodă Cuza și Români de peste hotare.*

Abia urcat pe tron profită de războiul dintre Austria și Franța aliată cu Italia, încheind un tratat secret cu generalul revoluționar maghiar Klapka, pentru a ameliora starea românilor transilvăneni în situația când revoluția anti-habsburgică ar reuși. Se accentuează foarte puțin pe acest demers care

dezvăluie viziunea unionistă integrală. Înființează la București, pe lângă mănăstirea Sf. Apostoli o școală pentru aromâni, primii cursanți fiind din Pind. Se tipăresc două gramatici pentru aromâni (să nu uităm că Bolintineanu, aromân de origine, era ministru) și un abecedar.

E. *Domnitorul Făuritor de Politică Externă Independentă.*

După aproape 20 de ani de subordonare a domnitorilor politicii externe a suzeranului, formal încă vasal al Porții fiind, Alexandru Ioan Cuza inaugurează o politică externă independentă, în pofida protestelor marilor puteri și ale suzeranului. Acordă azil politic revoluționarilor Unguri în 1860, cu

toate protestele cancelariei habsburgice. Mai mult, apără și acordă azil politic revoluționarilor polonezi, fără să se intimideze de protestele consulilor țariști, dovedindu-și calitatea de pașoptist credincos idealurilor revoluționare. În ordinea sprijinului acordat popoarelor din Balcani pentru a se elibera de sub jugul turcesc a întreprins acțiuni deosebit de temerare, cu bătaie istorică. 1862: înlesnește tranzitarea țării din Rusia spre Serbia a convoaielor de căruțe cu armament pentru înzestrarea armatei. Actul stârnește o adevărată furtună diplomatică, corul protestatar fiind susținut de Turcia, Austria, Franța și Anglia. Miloș Obrenovici, principele sârb, în semn de mulțumire îi dăruiește o sabie pe lama căreia sta scris cu aur: AMICO CERTO IN INCERTO.

România lui Alexandru Ioan Cuza devine refugiul revoluționarilor bulgari și albanezi care își tipăresc aici gazete și proclamații, marturiile istoricilor bulgari Zahari Stoianov, Veselina Dimitrova, ale revoluționarului și publicistului Liuben Caravelov, ca să citez cu maximă economie, fiind rev-elatoare.

În loc de concluzie.

Francmasoneria națională are în domnitorul Unirii și al construirii bazei de lansare a României moderne și independente a întemeierii armatei naționale, a instituirii drapelului național și al afirmării țării pe plan continental, unul din iluștrii ei precursori cu rol determinant în istoria românilor, arhitect al ansamblului de vectori dinamici care au făcut posibilă Independența și Marea Unire.

Hobița 50 de ani de la trecerea în neființă a lui Constantin Brâncuși

Comemorarea a 50 de ani de la stingerea din viață a ilustrului artist universal Constantin Brâncuși a început cu discursul Venerabilului Lolescu care a evocat geniul sculptorului. Taina morții lui Brâncuși și a mesajului transmis prin opera sa, către sacru și universalitate, ne așează în fața dilemei perpetue asupra vieții și morții.

În preajma Sfințelor Sărbători Pascale am mers la Hobița unde, cu mic, cu mare, am pus o floare și am aprins o lumânare conform tradiției. La ceremonie au participat autoritățile locale și județene, membrii Fundației "Familia Brâncuși" – care au adus, în mod simbolic, două cărți deschise, din marmură albă, care au fost așezate pe mormintele mamei și tatălui lui Brâncuși.

În calitatea noastră de francmasoni, am construit o troiță din lemn, cu ajutorul fraților din R.: L.: Hobița, și am așezat-o în în cimitirul

satului, în fața bisericuței construite de bunicii artistului.

Nașterea, viața, moartea și învierea sa, ne oferă mesaje profund sacre, care permit înălțarea spre alte trepte ale universalității.

Noi, vedem, auzim multe atât în lumea profană, cât și în Marele nostru Templu, în care inițierea permite toleranța spirituală imensă, acceptare și ajutorare. În acest loc, cu încărcătură spirituală imensă, am auzit lucruri ce nu corespund tradițiilor românești, însă am acceptat acestea ca semn distinctiv al calității noastre de frați masoni.

“... Le mulțumesc fraților din R.: L.: Hobița pentru încrederea lor unii în alții, a lor în noi și în Masonerie, Î.:G.:M.:A.:A.:U.:, a creatorului întregului univers. Vouă, frații mei, binefăcători de pace, vă cer să faceți lumină în casele românilor, cerându-le să fie uniți întru gloria muncii lor.”

dr. Viorel Dănaș,

*Președinte al Centrului Regional de Studii
Francmasonice Paris - București*

bkqor i = obdf l k ^ i = a b = p q r a f f
co ^ k ` j ^ p l k f ` b = m ^ o f p _ r ` r o b Ÿ q f

Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris - București s-a constituit ca asociație non-profit, nonguvernamentală și apolitică, în scopul apărării și promovării intereselor omului, să susțină și să apere patrimoniul cultural, să combată ignoranța, să educe publicul în vederea consolidării valorilor democratice în România pentru restabilirea prestigiului și respectului la care poporul român este îndreptățit în plan extern, precum și a promovării și a apărării principiilor universale ale francmasoneriei.

qbi Lc ^ u = E H Q M J M O N F = P P R = O N = N N
ç Ñ ã Á É] À î ~ á í ã ~ ë ç á á Á K e ç
ï ï ï K À î ~ á í ã ~ ë ç á á Á K e ç

Masoneria în opera lui Vasile Lovinescu

Ultimul cavaler al Tradiției românești

La sfârșitul anului 2005, pe treizeci decembrie, s-a împlinit un secol de la nașterea lui Vasile Lovinescu cel care, prin viața și opera lui, a jucat un rol providențial, având o misiune de revigorare, dacă nu de renaștere, a Tradiției românești, fie și în planul cunoașterii numai. Prezenta și acțiunea lui Vasile Lovinescu printre noi a avut, așa cum observa Florin Mihăescu, unul dintre discipoli, caracterul unic de funcțiune tradițională. "O funcțiune tradițională este o categorie arhetipală de asigurare a continuității Tradiției, care se manifestă periodic prin inițiați și prin intelectuali în duh, pentru a redescoperi și redefini adevărurile tradiționale, pentru a-și face cunoscute și a determina o influență a lor asupra mediului ambiant sau cel puțin asupra unei elite spirituale".

Vasile Lovinescu face parte dintr-o familie care a dat mulți literați: criticul Eugen Lovinescu (unchi), dramaturgul Horia Lovinescu (frate), scriitoarea Monica Lovinescu (vară), romancierul Anton Holban (văr). Fundamentală a fost pentru el întâlnirea cu opera lui René Guénon (1886 - 1951), culminând cu schimbul de scrisori dintre anii 1934 - 1940 și cu inițierea primită în anul 1936 în Elveția, care a transformat în trăire interioară ceea ce fusese mai înainte doar cunoaștere doctrinară și simbolică. Inițierea alawită pe care a obținut-o prin Burckhardt și Schuon a însemnat integrarea într-o organizație esoterică universală (sufism) încă vie și efectivă la acea vreme, principala lui preocupare fiind, de atunci, realizarea spirituală. La îndemnul lui René Guénon, scrie studiul *Dacia Hiperboreană*, apărut în Franța în anii '30; ediția în limba română avea să apară 60 de ani mai târziu. După cel de-al doilea război mondial, a dus o viață în sărăcie, aproape ascetică, axată pe ritual, meditație și studii tradiționale, ocrotit cu devotament de soția sa (se căsătorise în anul 1945 cu Steliana-Victoria Păunescu) care va fi o fidelă "păzitoare a pragului" și o constantă piatră de șlefuire, departe de orice activitate în social, fie ea și scriitoricească.

În acei ani de intensă lucrare inițiativă, Lovinescu a încetat să mai scrie.

La sfârșitul anilor '50, în jurul lui s-a coagulat un grup de meditație și studii tradiționale, care se întâlneau săptămânal, cu întreruperea din timpul verii când Lovinescu se retrăgea în casa

părintească de la Fălticeni. În acest grup, cei care luau parte la întâlniri învățau "cum să gândească în simboluri,

apropiindu-se în spirale și "captivant" de miezul ideii, de acea zonă de inefabil în care centrul începea să fulgureze, în care doar tăcerea mai vorbea. Ritualuri în sensul strict nu se făceau, "nefiind un grup inițiativ".

În ambianța creată Vasile Lovinescu a găsit imboldul de a relua scrisul întrerupt aproape un sfert de secol; începând cu anul 1964 el redactează studiul despre Creangă și basmele sale, încheindu-l după opt ani. Lucrarea avea să apară abia în noiembrie 1989, cu titlul "Creangă și Creanga de Aur". Din ea au mai izvorât lucrările "Ciubăr-Vodă" și "Incantația Sângelui". Tot în această perioadă scrie studiul "Al patrulea Hagialâc", o exegeză nocturnă a "Craior de Curtea Veche", singura operă publicată în timpul vieții (1981). Studiul "Columna Traiana" racordează istoria noastră la istoria Europei, inelul de legătură fiind poetul vizionar Dante Alighierii. După ce a încheiat perspectiva generală a istoriei și geografiei sacre a ținuturilor românești, Lovinescu abordează, în câteva eseuri, tema Monarhului Ascuns ca și pe aceea a semnificației miturilor, continuând, pe de altă parte, și hermeneutica basmelor, de această dată a celor aparținând lui Ispirescu. "Eseurile alcătuiesc o summa tradițională, o imago mundi unică nu numai în România". În "Jurnal alchimic", "Insemnări inițiatice" și "Meditații, Simboluri, Rituri" apar gânduri profunde despre metafizică și despre inițiere.

În 1980 se retrage în Fălticeni natal, în casa părintească, devenită între timp Galeria Oamenilor de Seamă (1972). Dacă viața unui intelectual obișnuit este dominată de activitatea profesională, viața unui spiritual înseamnă retragere în meditație și rugă, dacă nu în contemplație incantatorie, izvor nu numai al activității intelectuale, dar și al vieții spirituale înseși.

În ultimii ani ai existenței pamântești, nota: "Am ajuns la o etapă a vieții mele inițiatice, sau mai simplu a vieții fără nici un epitet, în care simțul realității mă obligă să mitologizez totul. Nu regret nimic căci nu este nimic de regretat".

Când s-a stins, pe 14 iulie 1984, nu mai era de mult din lumea aceasta.

Despre masonerie

Vom puncta în rândurile ce urmează câteva din referirile lui Vasile Lovinescu la masonerie. În civilizațiile tradiționale, afirma în volumul “Al patrulea Hagialâc, exegeză nocturnă a Crailor de Curtea Veche” nu se putea concepe o activitate profană. “Toate meșteșugurile erau suportul unei realizări spirituale, prin simbolismul lor imediat. Acesta era și cazul zidarilor. Înălțarea unui edificiu mergea mână-n mână cu o edificare interioară, prin care toată ființa zidarului se “transmuta” într-un magnum opus arhitectural. “Legende” privitoare la clădirea Templului lui Solomon, ale Sfintei Sofii, iar la noi ale bisericii de la Curtea de Argeș, ale Mânăstirii Putna, cu marii lor arhitecți, Manole și Ștefan cel Mare, au această cheie. Recrutată în primele ei perioade numai printre oamenii de meserie, adică dintre zidari, de unde și numele, pe la începutul secolului al XVIII-lea masoneria și-a pierdut caracterul artizanal și a primit oameni din toate clasele și profesiunile. Originar, existau trei grade, zise simbolice : ucenic, companion și maestru. La epoca menționată s-a produs ceea ce s-a numit de către istorici cea mai mare enigmă a masoneriei: adăugarea, suprapunerea peste cele trei grade, a unor alte grade, cele mai înalte, neavând nimic de-a face cu simbolismul artizanal prim. Sunt așa-zisele grade cavaleresti. După fluctuații multiple, s-au fixat, pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea, în jurul numărului 30, formând în riturile zise scoțiene un sistem de 33 de grade.

Gradele adăugate sunt privite de cei mai competenți ca aluviuni ale unor organizații inițiatice dispărute, masoneria devenind - fără să se identifice cu ele - ultimul refugiu al unor inițieri cavaleresti, un fel de conservator, de depozit al doctrinelor hermetice. Se pot identifica în ea grade templiere, rosicruciene, alchimice și altele. Un istoric atât de serios ca Begeman crede că ultimii templieri, după supliciu lui Jaques de Molay, în 1314, s-au refugiat în Scoția, unde ordinul a persistat ascuns până în 1563, când s-a unit cu cavalerii Sf. Ioan de la Ierusalim, adică cu ordinul de Malta și amândouă organizațiile, cavaleresti inițial, au devenit grade superioare în masoneria secolului al XVIII-lea” .

“Cei mai zeloși introducători ai masoneriei occidentale în Moldova și Muntenia au fost ofițerii ruși. Primele secțiuni (loji) rusești au fost fondate la Iași, în 1772, de ofițerii Ecaterinei a II-a. S-au bătut cu această ocazie două medalii comemorative. În prima medalie, fața reprezintă pe Minerva și pe Marte (inteligenta și acțiunea) în prim plan, o piramidă cu insingnele consacrate: Marte ține în dreapta un echer și un cerc (echivalentul compasului simbolizând respectiv micile mistere și marile mistere) și în stânga o cunună. Minerva scrie pe piramida : “Iassi, 29 Aprilie, 1772”. Legenda : “L'alto non temo e l'umile non sdegno”. (“De cel înalt nu mă tem și de cel umil nu-mi pasă”).

În a doua medalie, fața: Minerva înconjurată de nori ține

în mână un șarpe încolăcit în jurul Axei imuabile. Jos, o grămadă de pietre cu însemnele, iar pe verso : “Moldav(iae) cui calculum album adjecerunt maiores”. (“Moldova, căreia strămoșii i-au așezat, i-au hărăzit, piatra albă”).

“Haosul din masoneria sec. al XVIII-lea avea mai mult tâlc decât s-ar părea la prima vedere. Era destinat să rătăcească indiscrețiile și să oculteze ce trebuia ascuns, încându-l într-o mulțime de detalii fastidioase. “Superiorii necunoscuți” știau ce pășise ordinul templier, când se pusese prea mult în lumină... De aici multiplicitatea riturilor și uzanțelor, care și ele formau un “labirint” (nota bene)”.

“După tradiție, erau în mijlocul masoneriei finite neafectate de tribulațiuni, deconționate, ca niște faruri în mijlocul mării deslănțuite. O conduceau, fără să se integreze în ea, neafecțați de timp, spațiu, formă și nume. Erau indicați cu două inițiale, S.I., Superiores Ignoti, les Superieurs Inconnus, Superiori Necunoscuți, sau, ca să păstrăm inițialele și în românește, Superiori Incognoșcibili, Superiori Ignorați, ceea ce le arată bine caracterul și misiunea. S.I. mai înseamnă Sanctum Imperium, a cărui realizare pe pământ era unul din scopurile superioare ale masoneriei”.

În studiul “Aspecte de simbolism inițiativ”, Lovinescu revine asupra momentului înființării la Iași în anul 1778, de trupele de ocupație rusești, a unei loje masonice de rit scoțian unificat, prilej cu care au fost bătute două monede de care s-a vorbit mai sus. Lovinescu revine acum la formula “Strămoșii au hărăzit Moldovei piatra albă”.

Formula se referă la Apocalipsă: “Cine are urechi să asculte ce zice Bisericii Duhul: Celui ce va birui, îi voi da să manânce din mâna ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.” (Ap. II, 17) E incontestabil un semn de afecțiune, și pe planul microcosmic și pe acela macrocosmic. Țara căreia i se hărăzește piatra albă de către strămoși este indiscutabil sediul unui stravechi și important Centru spiritual, (...) Piatra albă din Moldova și cea neagră de la Mecca formează un Yin-Yang, un Harap-Alb. Reamintim o tradiție reprodusă de S.T. Kirileanu în cartea lui despre legende privitoare la Ștefan cel Mare: “Tătarii năvăleau în Moldova, nu ca să prade ci ca să gasească piatra albă și trunchiul uscat.”

După informații primite de la Guénon, se aflau în Rusia, la începutul secolului al XIX-lea loji operative, care spre deosebire de cele speculative, puteau da o inițiere efectivă. “Misteriosul Țar Alexandru I era mason operativ. Este probabil ca ofițerii ruși să fi contribuit la dezvoltarea masoneriei în Principate. Același lucru l-a putut face Veniamin Costachi, care a bejenit în Rusia între 1806 -1812, pe când domnea acest țar. Niciodată un sfânt ca Veniamin Costachi, șef al Bisericii, nu ar fi consimțit să intre într-o loja Speculativă, așa cum sunt acelea de astăzi, care nu pot oferi decât o schemă de

Dicționar

“Am zis” - este expresia consacrată folosită de orice Mason, atunci când își încheie o cuvântare într-o Ținută. După pronunțarea acestei expresii, Masonul nu mai are dreptul la un alt cuvânt, în aceeași problemă.

“Suprem Consiliu” - Putere Masonică, în cadrul Ritului Scoțian Antic și Acceptat care guvernează gradele 4-33. Ales de Frații din Marea Lojă Națională a României, acceptat și numit de Supremul Consiliu al Franței, Suveranul Mare Comandor al Supremului Consiliu Român al Ritului Scoțian Antic și Acceptat este Atotputernicul Frate Daniel Roman.

inițiere. Este o caracteristică a masoneriei, cum observa René Guénon, că putea primi ca aluviuni curente inițiatice din alt izvor. Tot sistemul de înalte grade din masoneria scoțiană nu are altă explicație decât aceasta. Așa încât, la masoneria importată s-au putut grefa elemente autohtone sau nu. Activitatea masonică a lui Asachi, a mitropolitului Veniamin Costachi, a lui Neculai Istrati, mai târziu a lui Hogaș sau Sadoveanu, a putut masca ceva mult mai adânc”.

Calistrat Hogaș a descris, în cartea sa Prin Munții Neamțului, un itinerar de inițiere cosmologică. El a avut un rol foarte important în Masoneria moldovenească, cu totul deosebită de aceea din restul țării, net tradițională și conservatoare. Hogaș a absolvit în anul 1869 Academia Mihăileană întemeiată de Asachi, care i-a dat Fenixul ca emblemă. Se poate ca el să-l fi cunoscut pe Asachi, el însuși mason. Puțin din opera acestuia ne este cunoscută. Vorbind, de exemplu, de Cetatea Neamț, de Mănăstirea Neamț, la traducerea în franceză prefera uneori cuvântul Germain scriind Chateau de Saint-Germain sau Le Monastere de Sain-Germain. Ori în românește nu există Saint, traducerea trebuind făcută prin Chateau Germain, le Monastere Germain. Este oare o indicație privitoare la funcția celebră, spirituală, care s-

a manifestat în secolul al XVIII-lea, prin Conte de Sain-Germain, în sensul că județul Neamț ar avea vreo legătură cu Germania simbolică a Rosacrienilor?

La sfârșitul studiului “O icoană creștină pe Columna Traiana (glose asupra melancoliei)”, într-o notă, Lovinescu precizează: “Vorbind, într-un articol din revista Etudes Traditionelles (nr. din septembrie - octombrie 1969) de masoneria anglo - saxonă, Denys Roman arată că la Moderni (masoni speculativi) Biblia surmontată de Compas și Echer era deschisă la primul capitol din Sf. Ioan, la cei Vechi (masoni operativi) era deschisă la a doua scrisoare a Sf. Petru. De ce vechii au decernat o astfel de cinste acestei scurte scrisori până în punctul în care utilizează începutul ca orăție pronunțată peste recipiendar în cursul riturilor de inițiere?

La sfârșitul Epistolei sale, Principele Apostolilor face apel la învățătura celeilalte “coloane” a Bisericii: “Fratele nostru mult iubit, Paul, v-a scris asupra acestor chestiuni (a doua venire a lui Hristos n.n.) cu înțelepciunea ce i-a fost dată”. Epistola escatologică a Sf Paul este a doua către tesalonicieni. “Vasul ales” trasează un portret izbitor al “omului de inicitate, fiul pierzării, dușmanul care se ridică în contra a tot ce poartă numele lui Dumnezeu și care-i adorat (aceasta precizare e importantă: probează că Anticristul nu se va ridica contra unei anumite religii, ci contra tuturor tradițiilor autentice, fără excepție), va seduce națiunile rătăcite printr-o “facultate de iluzie” care le va fi trimisă de Dumnezeu însuși.

Și Sf. Paul, evocând învățământul oral, secret fără îndoială, care trebuie să se ridice până la Hristos însuși, adaugă: “și acum știți bine ceea ce-i face obstacol (Anticristului) pentru ca să nu se manifeste decât în timpul său”. Acest pasaj este considerat de teologii de astăzi ca unul din cele mai grele ale Bibliei. Dar vechii Părinți ai Bisericii gândeau în mod obișnuit că obstacolul la venirea Anticristului era Imperiul Roman, ultima din marile Monarhii de care e vorba în profeția lui Daniel, relativă la “Translația Imperiilor”. Imperiul Roman, cu triumful creștinismului, a devenit Sfântul Imperiu. Denys Roman face aluzie la faptul că, în Masoneria scoțiană, titularii gradelor înalte se consideră demnitari ai Sfântului Imperiu și au ca doctrină restabilirea lui ca una din țințele principale, dacă nu cea principală a Masoneriei, ceea ce este de înțeles dacă ținem seama că, simbolic, Sfântul Imperiu se identifică cu Paradisul Terestru. De aceea i-a fost dată Masoneriei operative să facă posibilă membrilor săi restaurarea stării primordiale care singură permite reintegrarea în locul primordial. Și Denys Roman încheie: “Fără îndoială, la considerații de acest fel se gândea Rene Guenon când anvizaja posibilitatea pentru Masonerie să vină în ajutorul religiilor într-o perioadă de obscuritate completă, nu în mod aparent, ci în altfel, cu atât mai eficace.”

R.L. PETRODAVA, *Oriental Piatra Neamț*

Constantin Brâncoveanu, primul mason român

În ciuda faptului că mai mulți istorici sau cercetători în domeniu au stabilit că primul lider al masoneriei românești ar fi Constantin M. Moroiu, acest lucru este departe de adevăr. Dincolo de personalitatea marcantă a Marelui Maestru Moroiu, care la 1880 a devenit liderul fraților români, Francmasoneria are o vechime și o lucrare apreciabilă pe aceste plaiuri.

Din studiile și cercetările Centrului Regional de Studii Francmasonice Paris-București, în mod fals se afirma că "italianul Carra" ar fi introdus, prin conașionali săi negustori venețieni și florentini, în vremea voievodului Constantin Mavrocordat, francmasoneria în Țările Române. În realitate, cel care pune bazele francmasoneriei în Țările Române este fostul secretar personal al domnitorului martir Constantin Brâncoveanu (1688-1714).

Fin portertist și călător celebru, italianul florentin, Anton-Maria Del Chiaro (1709-1714) a lăsat de fapt și o mărturie privind călătoriile sale în Țările Române, în cartea "Istoria delle moderne rivoluzioni della Valachia" ("Istoria revoluției moderne în Valahia") scrisă în italiană și publicată la Viena în 1718, dedicată nimeni altcuiva decât Papei Clement al XI-lea, semn că relațiile dintre masonerie și Biserică au fost, cu foarte mici excepții cordiale.

Surse documentare sigure atestă că Anton-Maria Del Chiaro a înființat o Lojă la Galați (1734) și apoi una la Iași. Însuși voievodul Constantin Mavrocordat ar fi pus bazele Lojii din Iași denumită "Moldova", unde au activat Prea Sfințitul Leon Geuca, episcop de Huși, Iordache Cantacuzino, spătarul Ioniță Cuza, Manolache Bogdan și Iordache Darie Dărmănescu, marele capitan Vasile Balș, marele vornic Iordache Dulgheru, caimacamul Iordache Cantacuzino și caimacamul Sandu Sturza.

Deși nu există documente clare este greu de crezut ca Anton-Maria Del Chiaro nu l-a inițiat pe marele domnitor - martir Constantin Brâncoveanu în masonerie și căruia i-a fost secretar, din moment ce la un an distanță făcea același lucru cu domnitorul Moldovei Constantin Mavrocordat. De altfel masoneria europeană l-a ajutat mult pe "principele Valahiei" cum era el denumit în epocă, iar domnul Munteniei a încheiat mai multe tratate secrete, primind în schimb pentru el și pentru familia sa mai multe moșii și titluri nobiliare ale Sfântului Imperiu Roman de neam German. Vizionar și filantrop, îmbrățișând ideile masonice, Constantin Brâncoveanu a înființat Academia din București, o școală superioară având ca limbă de predare greaca veche, în clădirile de la mănăstirea "Sf. Sava". Brâncoveanu a reușit să domnească într-o vreme total nesigură nu mai puțin de 26 de ani, iar în acești ani s-au ridicat biserici și mănăstiri,

au fost deschise școli, sau tiparit cărți în diferite limbi, au fost încurajați și sprijiniți oamenii de cultură.

Arestat la ordinul sultanului, Constantin Brâncoveanu întreaga familie a fost dusă la Constantinopol, unde a fost închisă. Li s-a promis că vor scăpa cu viață dacă se vor lepăda de credința creștină și vor îmbrățișa religia mahomedană. Evlaviosul domn a respins cu hotărâre propunerea. La 15 august 1714, Constantin Brâncoveanu, cei patru fii ai săi și ginerele domnitorului, Enache Văcărescu, au fost decapitați. După execuție, capetele celor șase au fost plimbate în vârful sulitelor pe străzile Constantinopolului, iar trupurile aruncate în mare. Pentru moartea mucenicească, la 20 iunie 1992 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca "de acum înainte și până la sfârșitul veacurilor, binecredinciosul voievod Constantin Brancoveanu, împreună cu fiii săi Constantin, Ștefan, Radu și Matei și cu sfetnicul Ienache să fie cinstiți cu sfinții în ceata martirilor Ortodoxiei, pomenindu-i cu slujbe și cântări de laudă în ziua de 16 august". Iată deci un alt exemplu concret că nu există o contradicție între masonerie și Biserica creștină, de fapt cu nici o religie.

O probă concretă că dreptcredinciosul voievod Constantin Brâncoveanu - sau "voievodul de aur" cum mai era el denumit - a aprținut franc-masoneriei se afla la mănăstirea Horezu, din județul Vâlcea. În pronaosul bisericii se găsește un mormant gol, din marmură, pregătit pentru domnul Brâncoveanu, întrucât acesta a dorit ca mănăstirea Horezu să-i fie necropola domnească. Din păcate, după cumplita moarte a sa și a celor patru fii, rămășițele domnului au ajuns la Biserica Sfântul Gheorghe din București.

Deasupra mormântului, pe peretele bisericii, într-o frescă excepțională sunt pictați domnitorul Constantin Brancoveanu, soția și cei patru copii ai săi, pictura terminată la 30 septembrie 1594 (deci în timpul vieții sale) de Constantin, Ioan, Andrei, Stan, Neagoe și Ichi.

Hermeneutul Vasile Lovinescu, în studiul intitulat "Trestia de aur" a ajuns la o concluzie extraordinară. El consideră că "gesturile constructorilor și boierilor reprezentați pe frescă, la Horezu, indică apartenența lor la masoneria operativă. Mâna dreaptă plasată sub buric, iar cea stângă pe plexul solar configurează o cunoscută poziție masonică". În fine, Lovinescu mai indentifică și cunoscutele simboluri ale compasului și echerului, precum și firul cu plumb, ca o trestie verticală aurită. Deci, putem spune fără a exagera, că primul român, indentificat în istorie ca aparținând masoneriei este dreptcredinciosul voievod Constantin Brâncoveanu, canonizat de Biserica Ortodoxă Română, lucru care demonstrează că masoneria română și biserica au fost nu doar puncte de sprijin, adevărate coloane ale acestui neam, ci și în perfectă conlucrare. Constantin Brâncoveanu merită deci cinstit nu doar ca un martir al Bisericii dreptmăritoare, ci și ca un frate trecut la Orientul Etern.

R.L. ATHENAEUM, *Oriental București*

SIMBOLURI ÎNCIFRATE ÎN ARHITECTURA CASTELULUI IULIA HAȘDEU ȘI A MAUSOLEULUI FAMILIEI

de Dr. Jenica Tabacu

Castelul Iulia Hașdeu - Câmpina

“Symbolismul este un aspect imediat al conștiinței totale, adică al omului care se descoperă astfel, al omului care ia cunoștință despre poziția sa în univers ; aceste descoperiri primordiale sunt legate într-un mod atât de organic de drama sa încât chiar symbolismul determină la fel de bine activitatea subconștientului său ca cele mai nobile expresii ale vieții spirituale.”

(Mircea Eliade, Traité d'histoire des religions, Paris, 1964, p. 47)

Symbolismul constructiv este un domeniu în care geniul lui B.P. Hașdeu s-a manifestat după moartea Iuliei. Două temple a înălțat savantul: cavoul familiei din cimitirul Șerban-Vodă (București) și Castelul Iulia Hașdeu (Câmpina).

Arhitectul Toma Dobrescu (n.1862, București – m. 6 februarie 1934, București), licențiat în drept, a învățat arta construcției la Paris de unde s-a întors în 1891 și a deținut până în 1902 funcția de arhitect al Ministerului Instrucțiunii și Cultelor. Printre construcțiile al căror arhitect a fost se numără: Palatul Minerva și Liceul Carol I din Craiova, Biserica Ioan Botezătorul din Brăila, Liceul Petru și Pavel din Ploiești, Mănăstirea Celik din Tulcea, Palatul Episcopal și al Camerei de Comerț din Galați, Vila Take Ionescu din Sinaia, Biserica Colibățeanu Olt, Vila Hagi-Tudorache din București.

Documentele - devizele, cât și manuscrisele spiritiste - fac referire la “construcțiunea unui Castel al Doamnei Iulia B.P. Hașdeu, la Câmpina”. La 22 aprilie 1894, se face referință într-un mesaj la casa de la Câmpina, construită de savant pentru soție . Numele de pe frontispiciul castelului amintește atât de soție, cât și de fiica omului de știință, ele purtând același nume. Data de 2 Iulie, săpată în piatră pe crenelurile de la terasa medie, dezvăluie faptul că monumentul a fost creat pentru cele două Iulii. Savantul a dorit să-l numească Castelul celor 2 Iulii. În fiecare an, la 2 iulie, le aniversa pe cele două Iulii. “Cât timp erau pe pământ amândouă: Iulia nevasta mea și Iulia fiica noastră”, mărturisese într-o conferință academică din 1903 “eu serbam totdeauna

pe ale mele 2 Iulie în ziua de 2 Iulie. La 19 Iunie 1902-tocmai 2 Iulie stil nou – a răposat și a 2-a Iulie a mea. Ei bine, și de acum înainte eu voi serba liniștit și mulțumit, căci pentru mine, da, pentru mine ele n-au murit”.

S-au conservat până astăzi documente care reflectă aspecte necunoscute din perioada în care omul de știință înălța monumentul pentru cele două Iulii. Facturile, chitanțele, devizele, toate indică pe cei care au participat la zidirea și decorarea construcției. În afară de Angelescu, amintim pe F. Weigel (acest nume apare scris și pe altarul mare de la mormânt) care, prin Atelierul de Construcțiuni de Fer din București, s-a implicat în realizarea diferitelor lucrări de fierărie la clădire (conform unui deviz aprobat de Hașdeu în 2/14 noiembrie 1895), dar și la una de piatră (conform devizului din 9/21 iulie 1896). Tot Weigel a executat și șase “policandre”, brațe la “opt felinare cu ornament și cu lanțuri, trei ferestre pe plafonul Bibliotecii (sic!)”, postamentul de fier pentru statuia lui Christos, optsprezece console metalice la bibliotecă. Cercetarea documentelor a condus la o informație prețioasă despre un decorator al castelului : Ignat Silber. Un deviz pentru zugrăveli în ulei pe “tavan și pereți conform cu modelul ales”, în diferite încăperi, între care primele două sunt denumite “salon” și “salonaș”, ne oferă prima informație despre numele celui care a pictat pereții unor încăperi din Castelul Iulia Hașdeu. Ignat Silber semnează chitanțe pentru primirea sumelor de bani convenite cu B.P. Hașdeu. Din deviz aflăm că era pictor și decorator de case, locuia în strada Bravilor, nr.9 și a semnat devizul la București, în 1895.

Vizita lui I.L. Caragiale la castelul - templu în 1896, descrisă în Epoca, oferă informații despre atmosfera locului. Dramaturgul venise pentru a-i lua savantului un interviu despre starea literaturii române.

Având șansa de a fi îndrumat de însuși B.P. Hașdeu, care-i dădu pe parcursul vizitei explicații interesante privind simbolismul clădirii, Caragiale redă cele văzute. Ușa de piatră, “loc de trecere între două stări, între două lumi, între cunoscut și necunoscut, (...) între domeniul profan și cel sacru” se rotea cu ușurință, permițând accesul, invitând pe om “să descopere misterul”. Trecerea simbolizează “inițierea la cunoaștere”. În tradiția creștină, ușa are o mare importanță căci prin ea se produce “accesul la revelație”. Prin ușa principală castelului-templu, omul pătrundea într-o sală înaltă și îngustă, ca un pronaos, de unde, printr-un culoar format

din două oglinzi paralele, ajungea în rotonda.

Descrierea făcută de I.L. Caragiale spațiului central ne-a îndemnat a cerceta semnificațiile simbolurilor prezente acolo, simboluri prin care se produce “mișcarea ascensională a vizibilului către invizibil, a aparentului către ascuns, a sensibilului către inteligibil și a inteligibilului către supra-inteligibil”. Căutând a afla cheia sensului simbolismului castelului o facem sub rezerva exprimată de René Guénon, anume că “rolul simbolurilor este de a fi suport real concepțiilor ale căror posibilități de extensie sunt cu adevărat nelimitate, și orice expresie nu este ea însăși decât un simbol”. Tocmai inexprimabilul reprezintă, în ordinea metafizicii pure, ceea ce este cel mai important. Trei tipuri de simbolism rețin atenția noastră: al centrului, al ascensiunii și al înălțimii (celest).

Cunoaștem faptul că cea mai răspândită variantă a simbolismului centrului este Arborele Lumii. “Ramurile lui ating cerul”, scria Mircea Eliade. Asimilată Arborelui lumii, “cupa” din templul Castelului devine axa ce leagă cele trei regiuni cosmice sau lumi: Cerul, Pământul și Infernul (sugerat de prezența demisolului castelului), prin ea făcându-se posibilă comunicarea între spațiul celest și cel terestru.

Castelul Iulia Hașdeu este “ca o imensă carte, ca un imens poem de genul celor ale lui Dante sau Milton”, scria Eugeniu Speranția. Într-adevăr monumentul trebuie să fie “citit” pentru a fi înțeles. Altfel, pentru cei ce nu-l pot înțelege el va rămâne așa cum, de altfel, a fost privit timp de un secol: o construcție stranie. In Sic cogito, savantul și-a exprimat prin cuvinte credința lui despre “știința sufletului”. Prin simboluri, a materializat-o în cavoul familiei și în Castelul Iulia Hașdeu, în piatră și fier, modelând-o inspirat. Simbolismul ales de B.P. Hașdeu nu este întâmplător. I.L. Caragiale scria că, la castel, în fiecare colț “materia spune ceva”.

Tratat administrativ

Între Marea Lojă Națională a României și Marele Orient al României a fost încheiat un tratat administrativ, pentru a se informa reciproc asupra fraților excluși din Obediențe, astfel încât să se evite migrarea de la o obediență către alta, și să se informeze reciproc atunci când trebuie susținut un anume program de interes național. Să fim toți unu, așa cum România este una. În toate Țările civilizate, marile puteri masonice lucrează împreună pentru aceleași idealuri naționale ale Țării în care coabitează, se tolerează și construiesc același Templu ideal al Umanității întru Gloria Marelui Arhitect al Universului.

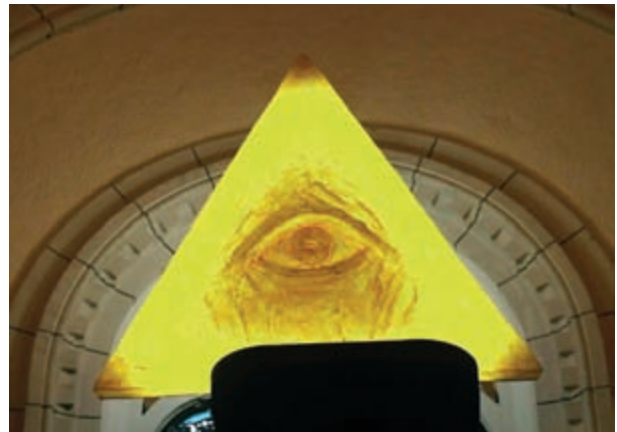
Multis ille bonis flebilis occidit,

HORATIUS

Traducere din limba germană

Prea stimate Maestru,
Stimați frați supraveghetori
Iubiți frați !

El este dus, frații mei ! El este dus, cel care a fost o podoabă a ordinului nostru, un model al tinereții, o plăcere a prietenilor. El nu mai este! Ce gând dureros, să cunoști în contele de Küssow un loc de întâlnire al calităților mari, și să nu-l mai vezi – să nu-l mai vezi niciodată! Ce imagini întunecate se aglomerează într-o fantezie fără limite! Se îndoiește, speră, dorește și jelește. Se grăbește cu aripile unui dor înfricoșat spre viitorul îndepărtat, și jelește în fața timpului de neoprit pentru întoarcerea prietenului iubit, cel drept și plin de virtuți. Tremură din cauza coasei morții, și se uimește. Greblează precum un țaran amărât spicele zdrobite de tunete, și disperă – Deplângeți, frați îndurerați, pierderea de neînlocuit, ce lovește azi templul nostru. 14 noiembrie trecut a fost ziua grandioasă, când am strâns în brațe cel mai bun frate al nostru, când i-am acordat dragostea și încrederea noastră, când am binecuvântat ora alegerii noastre, și când, cu o speranță adorabilă, așteptam de la el totul, ce solicită jurământul, loialitatea și ascultarea unui mason. Și oare ne-am înșelat? Ce mărturisesc sentimentele noastre, ce le-a trezit el în interiorul nostru cu un cântec înflăcărat, atunci când el, beat de mulțumire și bucurie, slăvea primirea în ordinul nostru? Cât de vioi nu ne-a îndemnat la preocuparea spiritului! Cât de afectat ne descria puterea vredniciei și unității frățești! Ce inimă fericită bătea în el, când la întrunirile noastre găsea ceea ce căuta, vreau să spun : bărbatul cinstit! Cu ce zâmbet drag își exprimau ochii satisfacția, care o percepea prin ademenitoarea aplaudare internă, oferită de virtute. Acest prieten, of! de n-ar fi trebuit niciodată să mă plîng! acest prieten apreciat nu mai este al nostru. Veniți cu mine la cavoul rece, care îl acoperă, și binecuvîntați cenușa lui: deoarece ne este sfântă! Ridicați în inimile voastre coloana cinstei: căci el o merită. Da frații mei, trăsăturile lui deosebite merită mai mult decât o simplă amintire. Lacrimile noastre sunt lăudătorii lui. El a deținut o minte inițiată, un umor curat, o inimă sensibilă. În anii sensualității, în care

majoritatea pasiunilor și dorințelor desfrâiate își impun dominația nefericită, el s-a dedicat exercițiilor mai așezate. El și-a precupețit timpul, și l-a folosit cu amplexarea cea mai nimerită. El s-a întreținut cu dascăli mulți, și a cercetat precum o hienă înfometată, cele mai fumoase și utile adevăruri. Unde domina limbajul serios al înțelepciunii, acolo el a fost atent. Prin gândire el s-a format. El știa să deosebească tinicheaua de adevăratele comori, prin care se pot îmbogății doar științele. Îndemnat de o mândrie nobilă, căuta în ele mărimile esențiale, să-și adjudece merite, astfel să le fie utile statului, concetățenilor și lui însuși. Își zidea propriile calități naturale, pentru a le transforma în izvoare de neseecat, din care el să soarbă mulțumirea viitoare. Dărnicia rară a naturii a unit în el multe talente, pe care altfel obișnuiește să le dăruiască numai câte unul. El a fost un geniu original, căruia i-a lipsit doar norocul unei instruirii timpurii : precum îi lipsește unei flori mâna artificială a grădinarului, când aceasta își dezvoltă toată simetria, coloritul și farmecul ei. Expresiile lui au fost adecvate noțiunilor, și este greu de stabilit dacă la gândurile lui trebuia admirată mai mult naivitatea sau frumusețea. El căuta favoarea muzelor. În talentul lui poetic s-a dezvoltat baza perfectă unui spirit frumos, care mai așteaptă doar maturizarea. L-a dedicat emoțiilor prietenici, trăsăturii armonice ale tandreții, blamului erorilor de modă, slăvirii virtuților și admirației creației. Ca un elev ascultător al universului plin de învățături, el a preferat contemplarea singuratică și liniștită, visurilor scârboase și nonsensul gălăgios al multor societăți. Pentru el a fost o companie instructoare, iar pentru alții o companie plăcută. Modest fără forțare, politicos fără să se înjosească, prietenos fără să lege pe cineva ca datornic, amabil fără folos propriu, vesel cu demnitate, și vioi cu foc moderat. El avea simțământul mai fin și mai blând al prieteniei, care aprecia meritele prietenilor fără invidie, se bucura de bunul mers al lui, în orele de tristețe își deschidea pieptul îndurerat. Și cu sinceritate lega o intimitate verificată. Își iubea prietenii cu tandrețe, aproape până la exagerarea linguşelii, dar

aceasta rămânea în timp impecabilă, cât el nu solicita în schimb hrană pentru binecordonata dragoste a cinstei, iar acest lucru el nu cerea. A gândi nobil și a acționa nobil, i-a fost mult mai demn de apreciat, decât tămâia nevalabilă, care se obișnuiește să fie folosită cu ocazia nașterii superioare.

El nu se ferea de plăcerile pure și de societate. El glumea cu o vioiciune dragă, și chiar atunci când gluma lui ataca erorile vremii și ale moravurilor, el evita chiar și aparența unei jigniri amare. Lui nu i-a fost nimic mai valabil și mai important decât să se cunoască pe el însuși, să disprețuiască gloata nobilă, să cucerească adevărata liniște al înțelepților, să-și verifice amploarea sarcinilor, și să se roage izvorului binelui. Străduință vrednică unui tânăr ! Și ce rară este ! Contele nostru recunoștea plin de respect binefăcătorul lui suprem, și îi cânta psalmul mulțumirii înfocate. Lui, în calitate de stăpân al timpului, i-a sacrificat voitor tinerețea lui, iar decurgerea ei precum un fluviu, nu l-a neliniștit. Sfârșitul pelerinajului l-a lăsat la îndemâna celui, căruia îi datora existența. Ascultați, frații mei, cea mai ciudată serbare a zilei lui de naștere în ianuarie trecut, când vitalitatea îi râdea în obraji, precum un răsărit de soare. Heroldul unei bănuiele secrete îi anunță apropiata moarte. O aștepta degajat pătruns de datoria mai puternică a încrederii de copil în Dumnezeu, și o neagă cu o statornicie eroică.

Roata timpului mă îndepărtează an de an
De viață : mă conduce la catafalc.

De douăzeci și două de ori se așează pe rugăciunea ta,
Încă de câte ori ? Aceasta o poți ști numai tu, Doamne!
Tu faci cu mâna, astfel ne împinge cu picioare uscate,
Moartea în curând.

Of ! deja este răsturnat, în mijlocul bunei traiectorii ale virtuților, în mijlocul perspectivelor excitante ale serviciilor importante pentru stat, în mijlocul zelului înaripat al propagării artelor și eliminării prejudecăților. Doamne, poate să-ți permită un muritor să-ți strige “Prea devreme”!

Aplecat melancolic asupra colbului preferatului ofilit al muselor, mai vede mii în jurul lui, ale căror vicii poluează lumea, încă nenumărați dușmani ai oamenilor, atei , însetați de sânge, păcătoși, și încă nenumărate pete de rușine ale regnului uman. Și acest onorabil moare –

Of, de-ar putea privirile noastre timide să se strecoare în cartea ta atotputernică, unde sunt înregistrate destinele oamenilor! Încă dinainte să ruleze roata

Seri culturale la Hotelul Marriott din București

Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris-București în colaborare cu Centrul Istoric de Studii Francmasonice Madrid - Spania a organizat manifestarea “Seară Culturală Europeană” având drept scop promovarea relațiilor culturale între țara noastră și celelalte state europene. Este necesar ca România să fie percepută ca un spațiu al toleranței în care interculturalitatea se manifeste în plenitudinea ei naturală și care poate oferi, din acest punct de vedere, un exemplu civilizației europene.

timpului, a ta providență veșnică a format planul întregului. Aici se stinge scânteia gândirii înguste în oceanul înțelepciunii totale. Priviți dincolo de mormânt, cu plăcere îngrozită , scena nemuririi! Priviți dorința fratelui nostru împlinită, prin care și-a încheiat cântecul la ziua lui de naștere, precum și viața încă cu mâna ridicată.

Sunt pregătit, să alerg la poalele tale,
Să împart fericirea lui Aethius cu sfinții,
Care stau în straie serafimice în fața tronului tău.
Atâta timp cât sunt, trăiesc în cinstea ta.
Doamne, când o să mor odată,
Lasă-mă să stau în corurile îngerilor.

Da, așa stă el cu piciorul neclintit în înalta școală a înțelepciunii, înconjurat de strălucirea divinității, și pe lângă el trec lumi întregi foșnind, precum atomi. Așa îl primesc harpele raiului jubilând, și el sărută tronul, pe care îl schimbă cu un pământ inferior. Așa îi cade voalul pe conceptele veșnice al fericirii umane. Așa gândește el – El gândește trăiri divine, adevăruri neînșelătoare, adevărurile eternității: și poate, cine cercetează starea nemuritorilor? Și poate se gândește și la noi în jos. Hai să privim spre el în câmpurile eterice, iar aici în cele pământene să-i scriem pe mormânt :

va urma

Trasee inițiatice în Cetatea Templu

Adrian Matei - Mediaș

Întâmpinăm deseori în drumul nostru prin orașele medievale reperatele unei lumi aparent apuse. Ochii alunecă ușor peste detalii într-o tentativă de a cuprinde ansamblul. Cotele înțelegerii părinților noștri grăbiți nu sunt culpabile, dar trebuie reevaluate.

Arhitectura spațiilor medievale păstrează atât la nivel macro cât și de microsistem o serie de simboluri discrete, compactate în ezoteric. Provocarea ce ni se deschide în aceste abordări, poate da cheia unor noi interpretări, dar și revelația unor mistere pe care le putem întrezări.

Un ochi familiarizat cu semiotica francmasonică, nu poate să nu observe abundența, dar și consistența detaliilor arhitecturale pe care le oferă Cetatea Mediașului. Expuse ca atare, figurativ sau stilizat, vechile ornamente ce se pot zări la tot pasul încorporează și o istorie proprie, dar și una “cumulativă”, prin ansamblul lor.

O cercetare de câțiva ani, tratată ca studiu de caz, în care s-a aplicat modelul francmasonic, a relevat o surprinzătoare teorie: construirea cetății Mediașului după reperatele unui

Templu masonic. Argumentele ce vin să susțină această idee sunt și numeroase și motivate ca determinant în raționamente. Astfel, începând de la profilul exterior al fortificațiilor cetății, ce descriu forma unui craniu uman, simbol al regenerării, continuând cu elementele combinate de geografie urbană (cum ar fi structurarea tramei stradale, diferențele de nivel, cursul apelor), amplasarea turnurilor și încheind cu detaliile ornamentale, reperatele luate în calcul converg către aceeași idee.

Fără îndoială că, în virtutea unei legi a echilibrului, orice argument poate comporta și un contra-argument, iar cea mai la îndemână motivare ar fi cea a demonstrării că persoanele cu putere decizională au fost încorporate în francmasonerie. Inexistența unor docu-

mente scrise ne obligă rațional la a enunța doar supoziții, însă argumentate și ancorate în realitate. Existența unor astfel de teorii fac apel la rațiune și nu la sentiment.

Nu putem separa manifestările masonice de structura administrativă a breslelor, identificându-se în spațiul cetății detalii ce nu sunt încorporate temporal, ci doar semiotice.

Amplasarea turnurilor ce poartă și o toponimie distinctă, expresivă, detaliile ornamentale întâlnite pe trasee, precum și identificarea semioticii francmasonice, aduce în fața noastră o serie de piste de identificare a riturilor ce au funcționat de-a lungul timpului la Mediaș. Chiar dacă istoria scrisă ar putea spune altceva, să nu uităm că realitățile se consemnează deseori dincolo de cuvinte. Descrierea celor trei trasee inițiatice ale masoneriei albastre, cu elementele specifice fiecărui grad, se regăsește la o parcurgere atentă a cetății.

Ornamentica arhitecturală a constituit și punctul de plecare în identificarea a trei clădiri ce ar fi putut funcționa ca Temple masonice. Interpretarea semiotică în context oferă șansa unei asemenea identificări.

Complexitatea fenomenului masonic, “lichiditatea” sa în sensul maleabilității, au dat libertatea interpretării simbolurilor în funcție de locul lor de amplasare, de contextul istoric și de heraldică, toate aceste ingrediente conducând la ideea existenței la Mediaș, în jurul anilor 1790, a unui nucleu francmasonic, a cărui denumire gravita în aria ezoterică a emblemei cetății. După cum este cunoscut, conjunctura istorică nu a fost favorabilă consolidării sale oficiale.

Existența unei clădiri construite după coordonatele celebrului Templu al lui Solomon, nu ar trebui să surprindă atât timp cât visul marilor arhitecți europeni, dar nu numai, a fost să reînvie mereu acest model arhitectural. Ceea ce este însă special aici, este delicata glisare a simbolurilor și combinarea funcționalității clădirii. Realitatea contemporană ne permite să privim istoria din diverse perspective. Libertatea de interpretare ne permite viziuni originale asupra istoriei, atât timp cât putem motiva pertinent studiile. Francmasoneria este parte a unei istorii privite prin lentila celor doi luminători.

Agenda Marelui Consiliu al M.L.N.A.R.

Marele Secretariat

Între 28 februarie - 1 martie a.c., Marea Loja Națională A României va ține Marele Consiliu la Alba-Iulia. Pro Marele Maestru pe regiunea Transilvania, Fr.: Mircea Ioan Chira, împreună cu alți frați din cele două loji din Alba-Iulia, sunt gazdele evenimentelor ce vor avea loc cu ocazia zilei de 28 februarie a supliciuului lui Horea.

Cu sprijinul Prefecturii și a Primăriei orașului Alba-Iulia, frații au continuat lucrările de amenajare și iluminare ale Monumentului-Candelă, ridicat tot de frații din Alba-Iulia, sub grija Pro Marelui Maestru Fratele Mircea Ioan Chira, din cadrul Marii Loje Naționale A României.

Vor avea loc în aceste zile:

- Te Deum în memoria lui Horea,
- depuneri de coroane de flori,
- o conferință masonică publică,
- Marele Consiliu al M.:L.:N.:A.:R.:
- vizitarea unor obiective masonice, culturale, istorice și spirituale,
- deschiderea Sesiunilor lunare de Conferințe masonice publice dedicate celor 90 de ani de la Marea Unire.

În luna martie Marea Lojă Națională A României are următoarele activități masonice:

- în data de 21 martie are loc înfrățirea R.:L.: Banu Mihai din Or.: Craiova cu R.:L.: Labirint din Or.: Lyon, Franța, din cadrul Marii Loji a Franței.

La ceremonie vor participa Marele Maestru al Marii Loji a Franței, Prea Ilustru Fr.: Alain Grezel și Marele Maestru al Marii Loji Naționale A României Fr.: Viorel Dănac.

În 22 martie a.c. Marea Lojă Națională A României, organizează Conventul Anual în București, unde se așteaptă ca și anul trecut un număr însemnat de delegații străine, semnatare ale Tratatelor noastre de amiciție și recunoaștere.

În 23 martie a.c. Supremul Consiliu Roman al Ritului Scoțian Antic și Accepat își deschide funcționarea atelierului de perfecție gradele 4-14 în prezența Suveranului Mare Comandor Atotputernicul Fr.: Hubert Greven al Supremului Consiliu al Franței, al Ritului Scoțian Antic și Accepat, însoțit de înalții demnitari ai Supremului Consiliu al Franței.

Vor participa și alți frați de gradul 33 sosiți la București cu ocazia Conventului Anual al Marii Loji Naționale A României.

Pe 22 martie a.c. va fi organizată Seară Culturală Europeană ed. a IV-a, unde sunt așteptate personalități din țară și străinătate.

În luna aprilie, Marea Lojă Națională A României împlinește 6 ani de la Constituire și va sărbători acest eveniment cu multă bucurie în prezența fraților membri ai Marii Loji Naționale A României și invitații de peste hotare.

Tot în luna aprilie va avea loc a doua conferință masonică publică dedicată a 90 de ani de la Marea Unire.

În luna Mai, 22-25 a.c. Marea Lojă Națională A României, prin Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris – Bucuresti, va fi gazda desfășurării lucrărilor Consiliului Coordonator al Asociației Muzeelor, Bibliotecilor și Arhivelor Masonice, care cuprinde directori de muzee, biblioteci și arhive masonice europene.

Va fi organizată o expoziție masonică, prezentări la diferite instituții abilitate ale statului, conferințe masonice, și alte manifestări culturale.

AMMLA

Association of Masonic Museums, Libraries and Archives in Europe

The mission of AMMLA is to assist and foster, through education, facilitation of communication, coordination of effort and other means, management and preservation and promotion of the masonic heritage.

Certificate Of Membership

Brussels, 28th June 2007

Le Centre Régional d'Etudes Francmaconniques Paris - Bucarest

Chairman

Richard Henke
[Signature]

Secretary

Frank Langenaken
[Signature]

Treasurer

Jacques Labby
[Signature]

Certificatul de membru AMMLA, din 28 iunie 2007 pentru
CENTRUL REGIONAL DE STUDII FRANCMASONICE PARIS-BUCUREȘTI

biblioteca masonică

Biblioteca Masonică și Editura Marii Loji Naționale a României sunt alcătuite dintr-un număr însemnat de scrieri masonice în diferite limbi străine și în limba română.

Unele sunt din colecțiile unor frați, care le-au donat, altele sunt achiziționate de Marea Lojă Națională a României și de Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris-București.

Biblioteca masonică a Marii Loji Naționale a României, are o colaborare strânsă prin colecțiile masonice, existente la Biblioteca Academiei Române și multe Biblioteci județene din România, de asemenea prin Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris-București, a primit un număr însemnat de documente masonice, de la Mari Loji Europene, Mari Oriente Europene și alte Centre de Studii Francmasonice, cu care are contact prin intermediul A.M.M.L.A. (Asociația Muzeelor, Bibliotecilor și Arhivelor Masonice) cu sediul la Bruxelles, în care este membru cu drepturi depline.

Biblioteca masonică, contribuie prin toate mijloacele la formarea unui Fond arhivistic masonic în colaborare cu Arhivele Naționale ale României, care păstrează cu mare grijă documente masonice de sute de ani, într-o stare de conservare extraordinară, fapt pentru care le mulțumim foarte mult.

Biblioteca masonică mai conține și o videotecă, fototecă masonică, care cuprinde momente masonice din diferite perioade istorice.

În cadrul Bibliotecii masonice "Editura Marii Loji Naționale a României", a tradus în limba română și editat o carte de referință "Istoria Francmasoneriei" de Albert Makey, în două ediții, precum și reviste masonice cum ar fi: "La curte - trăiri masonice" și "Cuvânt Masonic".

A editat Constituția și Regulamentul Marii Loji Naționale a României, ritualurile de gradul I, II, III precum și cartea de învățătură a masonului și multe altele.

Vă așteptăm să ne vizitați biblioteca masonică, în speranța că multe din aceste lucrări masonice istorice să aducă lumină în francmasoneria română și în întreaga societate românească.

de Alexandru Avram

Personaje și Evenimente Biblice: o cale Alegorică de a explica masonerie

Istoria masoneriei poate fi dovedită prin informații reale. De asemenea ea poate fi explicată alegoric prin referințe la evenimente și personaje din Biblie.

Între secolele X și XVII, masonii au călătorit prin Europa construind în mare parte edificii religioase. Ordinele monastice (monahale) pentru care acești masoni au lucrat, au format alianțe cu ei. În cele din urmă s-au format breslele masonice. Aceste bresle au acceptat printre membrii ei, în plus față de masonii oper-

ativi, oameni bogați, cu influență (incluzând patroni), care au putut ajuta și asigura ca masoni mai buni și mai mulți să contruiască din ce în ce mai multe edificii religioase mai mari, mai elegante și mai numeroase. Este de știut faptul că membrii non-operativi s-au concentrat pe aspecte filozofice, în timp ce masonii operativi s-au concentrat pe probleme practice specifice. În timp, doar masonii non-operativi (numiți și speculativi) au ramas membrii.

Unul dintre principiile de bază al tuturor lojilor, este credința în existența unei ființe supreme, a unui creator. De aceea este de înțeles că detaliile despre originea Masoneriei și despre câteva dintre practicile ei specifice pot fi alegoric legate de Biblie.

Jeffrey Kantor, Canada și Israel

Relația Francmasoneriei cu Biserica Catolică din secolul XVIII până în zilele noastre

Teza Profesorului Benimeli face o analiză dar și o clarificare a relației dintre Biserica Catolică și Francmasonerie atât în trecut cât și în prezent. În raportul lui sunt acoperite perioade cheie din secolul XVIII până în zilele noastre. Mai întâi face o descriere prin intermediul unor documente ale Vaticanului, care

cuprind trei perioade diferite. Primele două s-au caracterizat prin momente de tensiune și confruntări de-a lungul secolelor XVIII și XIX, datorită circumstanțelor politice care au planat asupra rolului Vaticanului în unificarea Italiei. A treia perioadă, care a cuprins secolul XX, este una de liniște și de încercare de apropiere, în timpul celui de al doilea Consiliu Ecumenic al Vaticanului. Zece ani mai târziu însă, publicația Bisericii Catolice pentru implementarea unui nou cod publica "Declarația cu privire la Asociațiile Francmasonice" în 27 noiembrie 1985, semnată de Prefectul Sacrei Congregații pentru Doctrină și Credință, cel care a fost Cardinalul Ratzinger (acum Papa Benedict al XVI-lea). Teza apare ca o reacție față de publicația menționată mai sus, cu alte cuvinte un articol anonim în «Osservatore Romano», ziarul politic și

Consiliului Coordonator al A.M.M.L.A. la București

Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris-București, prezent la reuniunea AMMLA din 2007 la Paris, a fost nominalizat în unanimitate gazda pentru anul 2008 a lucrărilor Consiliului Coordonator al AMLA care va avea loc în luna mai. În acest sens vom organiza împreună cu Marele Orient al României, Marea Lojă Națională a României și posibil cu Marea Lojă

Națională din România, expoziții masonice, conferințe masonice publice, vizite ale unor instituții de cultură și știință importante din București.

religios al Vaticanului, în 23 februarie 1985 care fără îndoială reflectă gândurile a ceea ce a fost Lăcașul Sfânt (Inchiziția).

Josef Benimeli

Istoria Francmasoneriei în China

Din timpuri străvechi, China a fost întotdeauna un mister pentru Occidentali. Mai ales cu privire la Francmasonerie.

Acest document, urmărește cum a fost introdusă Francmasoneria în Imperiul Chinez prin diverse constituții în timpul Dinastiei Qing, cum s-a dezvoltat de-a lungul timpului și cum a supraviețuit în timpul celor două Războaie Mondiale dar și schimbărilor politice din China.

Este fascinant să descoperi cum Marea Lojă a Chinei s-a constituit în Shanghai, apoi s-a mutat în Taiwan, cum Francmasoneria s-a dezvoltat în Macau, cum Francmasoneria a înflorit în Hong Kong și în final cum Hong Kong a devenit nu numai punctul central al masoneriei din Estul Îndepărtat, dar și un stâlp masonic pentru Republica Populară Chineză sub principiul (teorema) «O singură țară, două sisteme».

Dezintegrarea Uniunii Sovietice și a țărilor din Blocul Estic, reunificarea Germaniei și iesirea la lumină a fostelor țări comuniste, incluzând Republica Populară Chineză, a dus la o stabilizare a Francmasoneriei în multe dintre aceste țări. Drept urmare, locuitorii acestor țări au fost conduși dintr-o întunecare completă spre întreaga lumină Masonică.

Tot mai mulți locuitori ai Chinei călătoresc peste hotare pentru educație, afaceri și pentru petrecerea timpului liber și multi străini, incluzând Masonii din Hong Kong, călătoresc în China din aceleași motive. Acest tandem cu o politică deschisă, susținută de Autoritățile Masonice, înseamnă că Francmasoneria nu mai este ceva secret și îndemnul de a restabiliza Francmasoneria pe teritoriul Chinei este o consecință a ceea ce simt cei înca aflați în întuneric. Cooperarea dintre Constituțiile Masonice și Guvernul Central al Republicii Populare Chineze ne va ajuta să ajungem în mod reciproc la o suprastructură acceptabilă. Steaua strălucitoare a dimineții care este Perla Orientului, Hong Kong, poate fi folosită ca o trambulină sau ca un cap de pod care să permită luminii Masonice să strălucescă încă o dată pe teritoriul Chinei. Este evident că aceasta este o provocare de viitor pentru toți Masonii.

Albert PING-KI, Hong Kong

G.L.U.D.E.

Montpellier, 6007-mai

Confederația Marile Loji Unite al Europei s-a reunit în lucrările Consiliului Coordonator anual, în Montpellier, în mai 2007.

Au fost prezenți Marii Maeșrii și delegațiile Marilor Loji Masonice ale G.L.U.D.E.

A fost primită o nouă Obediență și anume Marea Lojă Confederată a Spaniei cu sediul la Madrid.

A fost ales noul președinte al G.L.U.D.E., fr.: Jean Claude Bousquet, care a mai fost președinte înaintea fr.: Bernard Bertry, când acum patru ani au venit împreună în România, stând de vorbă cu reprezentanții mai multor Obediențe masonice, și dintre toate au selecționat Marea Lojă Națională a României pentru a face parte din G.L.U.D.E.

Cu această ocazie, distinșii oaspeți împreună cu fr.: Viorel Dănac și alți membri ai Marii Loji Naționale a României au fost primiți oficial de Primul Ministru Adrian Năstase.

Anul următor intrării Marii Loji Naționale a României în G.L.U.D.E. a fost marcată de ceremonia de arborare a drapelului țării membre G.L.U.D.E., ocazie cu care de la înalta tribună, Ambasadorul Regatului Belgiei în România, Excelența Sa Domnul XAVIER VAN MIGEM a rostit un cuvânt solemn, spunând: "Recunosc și sunt încântat de profunzimea lucrării pe care Marea Lojă Națională a României o face, lucrare de creație și consolidare pe plan Nord-Atlantic. Prin aderarea la Confederația "Marile Loji Unite ale Europei" se stabilește un contact permanent prin care frățiii voștri intrați în Marele Lanț al

Unirii, prin aceasta punându-se o piatră foarte importantă la consolidarea lui".

Iată, Confederația "Marile Loji Unite ale Europei" este promotorul, și prin masoneria română, a integrării României în Uniunea Europeană.

Mulțumesc personalităților importante ale Belgiei care ne-au susținut atunci, precum și suportului actual din partea întregii masonerii Belgiene. Montpellier și asociații a fost o gazdă extraordinară prin prezența Prefectului și Primarului, organizând o ceremonie oficială când a înmânat fiecărui Mare Maestru și delegat al fiecărei țări, o medalie cu numele noastre, inscripționate și cu stema orașului Montpellier.

Pașaportul masonic european este în plină derulare și în cursul acestui an va fi aproape de final, când ne vom reuni, de această dată în 2008, în insulele Canare.

Posibil ca anul acesta, G.L.U.D.E. să se transforme într-o Mare Lojă Unită Universală astfel încât să răspundă pozitiv acceptării solicitărilor și altor Obediențe masonice de pe alte continente.

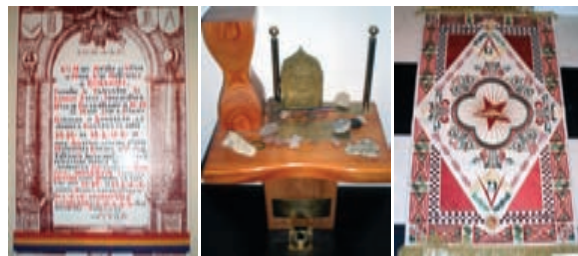
G.L.U.D.E., este o organizație în plină ascensiune, este o viitoare forță masonică universală care va avea un cuvânt greu de spus.

Muzeul Masonic

Muzeul Masonic al Marii Loji Naționale A României este alcătuit din obiecte masonice aparținând perioadei interbelice și până la instalarea comunismului.

Colecția masonică cuprinde și un inventar al colecțiilor masonice teritoriale cum ar fi: colecția masonică a baronului Samuel Von Brukenthal din Sibiu, colecția masonică a Marelui Maestru Mihail Sadoveanu, colecții masonice ale muzeelor naționale de istorie din țară, a Muzeului Național de istorie a României și colecții masonice particulare.

Aceste colecții masonice naționale au fost asociate cu colecții masonice ale Marii Loji Naționale A României, a Marelui Orient al României, cu Muzeul Național de istorie din Cluj-Napoca și colecția masonică a baronului Samuel Von Brukenthal, care au fost expuse pentru prima dată publicului larg în 2007, la București și Cluj-Napoca, în ianuarie 2008 la Reșița și vor continua la București (mai), Alba-Iulia (cu ocazia evenimentului 1 decembrie - 90 de ani de la Marea Unire.

*Sigilii masonice, datate 1830
colecție particulară I. V.*

de Marius Nagy

SPIRITUALITATEA MASONICĂ

de Jean Claude Bousquet, Președinte al “Confederației Marilor Loji Unite ale Europei”

Pe parcursul călătoriei în străinătate, acum câțiva ani, înaintea unor clădiri construite într-un stil cam sobru și rigid, am fost șocat de remarca unuia dintre vizitatori, cum că această arhitectură se demodează foarte rapid!

Afirmația este discutabilă. Există o arhitectură modernă pe care o putem percepe mai puțin tributară capriciilor vremii. Totuși, trebuie să recunoaștem că aceste comparații cu templele grecești sau catedralele creștine sunt zdoboite. În tot cazul, aceste monumente în sine au fost într-o zi moderne la rândul lor. Ce virtute ciudată le-a ferit de uzura comună? Calitatea materialelor? Armonia proporțiilor? Perfecta inserțiune în cadru? Un pic din toate acestea, fără îndoială, dar și alți factori. Un “ceva anume” ce este greu de definit – în sensul cel mai puțin rău – este evocarea unei asemenea întâlniri. Întâlnire între ceea ce omul presimte că are în el mai esențial și uneori imposibil de sesizat și în același timp întâlnire între ceea ce, cu aceeași mișcare, îl fondează și-l depășește.

Ceea ce este adevărat în ceea ce privește arhitectura nu ține nicidecum de gândire, de idei și de instituții ce au ca scop protejarea acestor clădiri. Pentru aceasta arhitectura timpul a fost de asemenea hain. Partidele politice, mișcările filosofice, școlile artistice, sistemele economice, constituția și legile, și uneori chiar teoriile științifice s-au reunit în ceea ce Brassens numea: “fosa comuna a timpului”. În mijlocul carnagiului, instituțiile ce au trecut un secol pot fi numerate pe degetele a două mâini; după, chiar și o mâna este suficientă. Și printre supraviețuitoare se află și franc-masoneria care, chiar și sub forma ei pur speculativă, celebrează curând a 300-a aniversare.

Astfel, în continuare, de ce să nu considerăm că, indiferent de cauzele ce au produs aceleași efecte, această longevitate este în mod egal fructul unei întâlniri. Întâlnire ce se încadrează în termenii precedenți – între ceea ce a creat omul și ceea ce îl depășește. De aici problema se

dedublează: ce fondează omul? Ce-l depășește?

Prima întrebare cere un răspuns simplu: ceea ce fundamentează omul este rațiunea. Nu doar prin inteligența pe care o împarte cu celelalte ființe, ci prin însăși rațiune – capacitatea de a percepe și concepe lumea ca un ansamblu coerent, prin emiterea și aplicarea legilor. Acest lucru s-a întâmplat în ziua în care un patruped între multe altele, a avut ciudata idee să se facă biped, în așa măsură încât noua poziție a cutiei craniene i-a permis să achiziționeze un al doilea cerebel, trecându-l de la liniștea instinctuală, la neliniștea destinului.

Și aceste ultime cuvinte aduc un început de răspuns la cealaltă întrebare. Ce depășește de fapt omul, dacă nu această luptă corp la corp cu destinul, această luptă pierdută dinainte, în cadrul căreia se discerne grandoarea unui Prometeu și demnitatea unui Sisif. «Scânteia care sălășluiește nesfârșit în spiritul uman» după cum spune superba expresie a Sfântului John Perse. Și pentru a atinge esențialul profitând de beneficiul invenției, acest “ceva” insesizabil poate fi numit spiritualitate. Aceasta pentru a aduce mărturie că anumiți oameni au construit catedrale; că alții, cu prețul efectelor fără de precedent au dus în deșert sau pe cele mai înalte vârfuri materialele ce nu s-a crezut că vor forma piramide; că alții stau mărturie pentru ritualuri ce ar fi fost ținute cu aceste ocazii.

Ritualul! Acolo se situează principiul de bază al demersului Masonic, principiul care ghidează cu atât mai mult cu cât în acest caz se aseamănă cu valorile esențiale care ajung să fie identificate. Ritualurile noastre sunt întotdeauna impregnate de o profundă spiritualitate. Dar de o spiritualitate palpabilă, vorbind în sensul curent al acestui termen; de o spiritualitate care își extinde rădăcinile în lume, în miezul existenței, în centrul omului, ceea ce înseamnă în centrul rațiunii. Rațiunea și spiritualitatea sunt pentru noi de nedespărțit. Si pentru că tema acestei introduceri a fost întâl-

nirea, ni se pare natural să extindem aceasta idee pornind în căutarea punctului de întâlnire a acestei rațiuni cu spiritualitatea.

Demersul Masonic este fondat pe rațiune, și este suficient pentru a deveni conștient de dubla moștenire. Conștiința constructorului de catedrale mai întâi, deoarece nu se poate construi fără a avea un plan rațional; apoi, conștiința franc-masoneriei speculative ale cărei legături cu filosofia luminii sunt cunoscute. Este vorba mai ales de lupta comuna împotriva ignoranței, fanatismului și superstițiilor: sunt lupte ce nu pot fi purtate decât sub stindardul rațiunii.

Dar trebuie mers mai departe deoarece rațiunea apare ca un cuvânt rostit în van într-o lume ce n-ar avea sens. De aceea, masoneria – care toata lumea știe că nu impune nici o dogmă, nici o ideologie – este fondată după un postulat- acela al sensului, al semnificației lumii și vieții.

Atrag de asemenea atenția asupra faptului că acest cuvânt – postulat – nu este folosit aici cu titlul de metaforă ci în sens propriu, chiar al celui geometric. Postulatul este definit de fapt ca un principiu fundamental care, în acest timp, nu poate fi verificat doar prin consecințele pe care le atrage după sine, sau prin ceea ce implică prin el însuși ca termen, și că n-ar fi putut fi produs dacă nu ar fi existat. Cel mai bun exemplu este Postulatul lui Euclid: în același plan putem trage o paralelă la o linie. Ar părea evident că ne este suficient un creion și o foaie de hârtie pentru ca acest lucru să fie dovedit; dar nici o probă nu ar putea fi destul de elocventă. Totuși, o parte a geometriei, numită din această cauză euclidiană, este fondată pe acest postulat.

Întrebarea sensului este relevată printr-un proces identic. Nimeni n-a dovedit vreodată că viața are un sens și ne temem că nimeni nu va ajunge vreodată să dovedească acest lucru. Dar, în caz contrar, toate demersurile ar deveni inutile și ar fi de înțeles demersul Masonic.

Dacă admitem acest postulat al sensului, se impun două consecințe (rămânând încă în domeniul geometriei): consecința ordinii și aceea a cauzalității. Franc-masoneria se adaugă categoriei foarte vechi ce implică ordinele inițiatice. Aceste cuvinte sunt încărcate de semnificații. Filosoful Karl Jasper, care nu pare să fi fost mason, a lansat un concept care ni se aplică direct: «Dacă nu vrem ca viața noastră să fie dispersată, trebuie ca ea însăși să se alinieze unui sens de ordine».

Această ordine este în prim plan cosmică. Înainte de a desemna lumea, cuvântul grec cosmos se aplica armoniei, frumuseții, de unde derivă de altfel și neologismul cosmetică. Și este interesant să constatăm cum cuvântul latin mundus era inițial numele casei micuțe în care tânăra căsătorită închidea cele mai de preț cadouri ce le primea la nuntă. Această evoluție a conceptului de frumusețe ce are loc în paralel cu acela al lumii, nu poate fi rezultatul unei coincidențe.

Ideea e că filosofii greci, în mod deosebit Platon, au emis ideea că omul trebuie să își plieze/adapteze comportamentul după modelul prezentat de univers; trecerea de la haosul primitiv la ordine și armonie. Savanții moderni au prelungit de altfel această observație ce-l conduce de exemplu pe Einstein să evoce «ordinea sublimă care este un haos aparent». Și înaintea lui, franc-masoneria Ritului Scoțian Antic și Acceptat a adoptat deviza: «ORDO AB CHAO». Astfel se explică prezența atât simboluri cosmice în templele noastre.

Acolo se află un răspuns ce rezultă din tendința

societăților noastre occidentale de a respinge orice forma de autoritate și disciplină. Pentru cel care reusește să își armonizeze comportamentul cu ceea ce el decide că este ordinea naturală a lumii (și se pune în ordine) regula nu mai este nicidecum o emanare a unei puteri exterioare care îl constrânge, ci punctual culminant al unui demers interior a unei exigențe personale. Este exact ceea ce anunță deja Sfântul Augustin în «iubeste și fă ceea ce dorești», replică ce a fost preluată și de Rabelais pentru abația din Theleme. Cuvântul cel mai important este aici «și»: mai mult decât o conjuncție corelativă obișnuită, acest cuvânt rezumă procesul ce consistă în confundarea cu armonia și dragostea care duc la adevarata libertate - aceea a unei voințe înțelepte, literalmente numită «atotștiutoare».

Din acel moment o a doua consecință se impune: aceea a cauzalității. Pentru ca ordinea să domnească în Univers, pentru ca acesta să aibă un sens, consecința nu trebuie să fie rezultatul hazardului. Ar fi incoerent să mizezi toate evenimentele pe o singură cauză, cu singura excepție: în cazul în care ar exista una la originea tuturor celorlalte.

Dar pentru ca spiritele să se pună mai repede de acord cu noțiunea de ordine, condiția cauzalității trebuie să apară foarte repede, atât în masonerie cât și în celelalte cazuri, divergențele fiind uneori transformate în polemici sau chiar în conflicte.

Pentru a încerca să le oprească, anumite puteri masonice s-au reunit în 1875, la Mănăstirea din Lausanne, și au adoptat o formulă ce se dorea suficient de generală pentru a înfierbanta conștiințele: «Franc-masoneria proclamă existența unui principiu creator cunoscut drept Marele Arhitect al Universului»

Contrar altor supuneri, Marea Lojă a Franței a rămas fidelă conceptului care este menționat în textele fundamentale și aprofundate ale Ritului Scoțian Antic și Acceptat. Astfel aceasta se situează într-o perspectivă deistă și nu theistă.

Anumiti franc-masoni se tem de acești termeni în care percep urme de dogmatism. Frica nefondată, și în tot cazul pentru deism! De fapt este suficient să consulți un dicționar de etimologie pentru a constata că numele de Dumnezeu derivă dintr-o rădăcină indo-europeană ce desemnează ceva strălucitor, echivalentul ideii de lumină. Cuvântul nu a luat o conotație dogmatică decât cu suportul religiilor instituționalizate. Încă o dată trebuie conservată spiritual și distincția între cei doi termeni preciși deoarece: theismul – prin afirmația Dumnezeului personal, presupune cunoașterea anumitor atribute ale acestuia, cum ar fi bunătaea, mila, etc.... După cum arăta Andre Comte de Sponville, theismul face parte din esența Dumnezeului însuși, deoarece deismul nu afirmă decât o singură existență. De asemenea, primul se situează în domeniu unei revelații (cum să cunoști altfel aceste atribute) în timp ce al doilea este fundamentat pe rațiune - ceea ce justifică locul său în cadrul problemei.

De fapt, prin rațiune și prin constatarea existenței unei cauze ce este la originea acestui fenomen și mai ales prin ordinea prezentă în univers, se poate constata recunoașterea unui principiu creator. Dar deismul nu se distinge de theism doar prin elaborarea lui; el derivă de asemenea și din consecințele prin care acest principiu se califică drept principiu creator și nu organizator.

Doi autori sugerează această tranziție și apropierea gândirilor lor este cu atât mai semnificativă cu cât acestea se

situează în epoci diferite și depărtate în timp. Pentru Pascal «ultimul demers al rațiunii este acela de a recunoaște că există o infinitate de lucruri ce îl depășesc». Bachelard adăuga că: «nu trebuie să fim îngradiți între o rațiune ce conservă toate drepturile sale în domenii ce nu sunt din aria acesteia de activitate și căutarea ființei luminate care este în noi». Această alianță, franc-masoneria a realizat acest lucru în două etape ale caror trăsături esențiale nu este inutil să le mai reamintim.

Suntem departe de tot ce înseamnă știința referitoare la originile așa-zis operative ale franc-masoneriei dar o dovadă se impune: aceasta a luat ființă pe marele șantier de catedrale; aceasta este lucrarea constructorilor.

Și nu de orice constructori! Înțelegem ușor că în febra șantierului, în elanul credinței ce anima Evul Mediu, muncitorii n-au putut realiza sarcina ce le fusese încredințată, această încrustare a sacralului, ca un simplu mijloc de a-și câștiga existența, dând acestei expresii o semnificație ieșită din comun. Meseria, munca iese din perspectiva restrictivă pentru a deveni factor de realizare spirituală. Franc-masoneria se prezintă astfel ca o prima tentativă de reconciliere a omului cu munca rău blestemată.

Din acest moment, două idei, de altfel strâns legate, încep încetul cu încetul să se impună.

Prima a fost să se ia în considerare arhitectura nu ca o simplă tehnică ci ca cea mai completă formă artistică dintre toate. Un arhitect din Roma - Vitruvius, dezvoltase deja această teză în tratatul său "Despre Arhitectură". Integrând artele libere în arhitectură, a arătat înalta valoare a simbolismului cosmic ce decurge din asta. Textele numite "străvechi teme" merg în același sens să mărească opera lucrătorilor și să pună accentul pe originile salomoniene ale artei gotice; continuitatea era astfel stabilită între catedralele și templele lui Solomon. Din această perspectivă, putem considera "Statutul Shaw" din 1598, că ajută la studiul simbolismului arhitectural și la formarea ucenicilor și companionilor, ca o etapă decisivă a istoriei franc-masoneriei.

O a doua idee la fel de importantă este cea a identității subtile între piatră și cel care o sculptează, între operă și muncitor. Valery a rezumat perfect această idee spunându-i arhitectului Eupalinos: «prin forța construcției, cred că mă auto-construiesc». Dacă ar fi fost unul de-al nostru, Valery ar fi regăsit ideea într-unul dintre ritualurile prin care cerem să nu se uite că suntem pe rând atât materie cât și lucrători ai Templului. De aceea noi regăsim în acest loc uneltele prin care lucrul a devenit simbolic. În Evul Mediu, veritabilele catedrale ce se construiau erau considerate ca alcătuind însuși Omul; în epoca noastră, templul ce trebuie construit este tot Omul. Și, aici și acum trebuie să ducem la bun sfârșit această îndatorire.

A doua etapă anunțată este evident aceea a masoneriei speculative. Marea mișcare a secolului 18 a constat în trecerea simbolismului meseriei la cel al spiritualității. Concepem ca masoni operativi, impregnați cu un spirit religios ce nu putea fi pus la îndoială și discutat, nu dădeau semen că ar avea nevoie de o asemenea spiritualitate. Dar în secolul 18, franc-masoneria urmează să prindă distanță - fără nici o urmă de ostilitate - uneori în ceea ce privește meseria - deoarece contează din ce în ce mai puțin cât de operativ este în rang, iar altelei în ceea ce privește religia. Astfel urmează să apară simultan cel de-al 3-lea grad: cel de stăpân, mitul Hiramului, fundamentat în ritualul nostru.

Astfel, pornind de la raționalitatea ce se impune constructorilor începem încetul cu încetul să căutăm ființa luminată evocată de Bachelard.

Este adevărat în același timp - și acest lucru poate explica anumite reticențe - că spiritualitatea astfel întâlnită este greu de definit și că nesiguranta și imprecizia de care este înconjurată câteodată poate prezenta oarecare pericole. Dar nu se întâmplă astfel în cazul tuturor noțiunilor esențiale? Este oare mai ușor să definim libertatea sau egalitatea, de exemplu? Un procedeu eficace constă deci în încercarea de a te apropia de acest concept prin opusul lui, care se manifestă aici drept materialism. Nu în sensul curent de atașament excesiv față de binele lumii ci în termenii sistemului filosofic ce proclamă rolul primordial al materiei și deduce inexistența realității spirituale autonome. După cum scria prealuminatul Andre Comte de Sponville, acolo unde idealistul spunea: "am un corp", materialistul spunea: "sunt un corp".

Fără a lua parte la incidentele ce reies din conștiința fiecăruia, franc-masoneria consideră că în om există forțe diverse și uneori chiar opuse ce au totodată capacitatea de a depăși - o abilitate de eliberare internă ce se dezvoltă în demersul inițiativ. Rezultă deci refuzul întregii determinări, a tuturor condiționărilor în ordinea impusă umanității. Spiritualitatea umană este cea care inspiră acest demers dar cu strictă condiție să se precizeze că această spiritualitate trebuie să rămână deschisă și prin asta să se împace cu libertatea de gândire, trăind prin alte valori ale toleranței și fraternității.

Eroarea adesea comisă de cei care evocă spiritualitatea - mai ales pentru a se apăra - este considerată mai degrabă în urcare decât în coborâre, iar căutarea acesteia determină mai degrabă de unde vine aceasta decât să determine unde conduce. În realitate, nu are importanță atât de mare să știm dacă această spiritualitate ne este sugerată de un Dumnezeu, de mai mulți dumnezei sau de alte forțe misterioase: mult mai interesant este demersul prin care este antrenată această "sculptură în sine", evocată de Michel Foucault. După cum a scris unul dintre străvechii noștri Mari Maestri - Henri Tort-Nougues: "Condiția ontologică a omului nu consistă în a fi el însuși, ci în a depăși Homo Viator" Considerat în corporalitatea sa, Omul, dacă nu este accidentat, este mereu identic. Considerat după spiritualitate este mereu altul, mereu în devenire. De aceea acesta nu poate exista în ordinea inițiativă lipsită de spiritualitate, și nici prin alegerea ideologică, ci prin necesitatea metodologică. Materialismul ne vede precum suntem, spiritualismul - cum nu mai suntem.....și nici atât.

Cu câțiva ani în urmă, Marea Lojă a Argentinei, transmitea omagiul Marii Loji a Franței, cerând Marelui Maestru să inaugureze printr-un discurs începutul lucrărilor, la Buenos Aires. Vrând să onorez gazdele, am căutat un citat dintr-un scriitor argentinian și am găsit un citat din Borges - o vorbă înțeleaptă - ce m-a bulversat pe măsură ce o rosteam: "iminența unei revelații este imposibil de atins". Nu este contradictoriu să apropii astfel termeni cum ar fi iminență și imposibilitate? Deloc atâta timp cât gândim că aceasta este de fapt ceea ce matematicienii numesc o asimptotă - însemnând o curbă ce se apropie de o axă fără a putea vreodată atinge deoarece este infinită. Borges mi-a furnizat astfel o concluzie: Să tinzi mereu fără încetare către adevăr fără însă a-l atinge vreodată - acest lucru ne plasează pe o asimptotă a spiritualității".

Magazin Masonic

Ne dorim un magazin masonic deschis pentru publicul larg, vizitatori de peste hotare, frați din oricare Obediență masonică astfel încât, multitudinea de obiecte masonice decorative ale Templului, al unui mason, sa poata fi, la inaltimea asteptărilor, unei societăți superioare. Magazinul cuprinde și o multitudine de cărți masonice și reviste masonice din Ōară și din străinătate.

Oferă posibilitatea comenzilor ca plată on-line, la domiciliu și execută la comandă obiecte masonice din metal prețios, piatră, țesături, cristal, lemn.

Sorți, mănuși, colane, papioane, cravate, etc., de la gr. 1-33, în Ritul Scoțian Antic și acceptat sunt prezentate în vitrinele magazinului nostru masonic.

Vă așteptăm să-l vizitați și să achiziționați obiecte, decorațiuni masonice de calitate superioară și la prețuri avantajoase în str. Gramont nr. 3 din București.

Relați la tel. 021/335.21.11. sau 0740.701.915.
cuvantmasonic@yahoo.com

Director Magazin Masonic, Marius Ludovic Nagy

Despre riturile masonice

Adrian Mac Liman

MARE MAESTRU AL MARIJ LOJI CONFEDERATE A SPANIEI (G.:L.:C.:E.:)

Riturile masonice

Ritul masonic înseamnă un cumul de ceremonii ce, pe de-o parte, structurează muncă de colectiv a lojilor și, pe de altă parte, favorizează introspecția fiercărui francmason. Francmasoneria folosește acest termen fără a-i da nicio dimensiune teologică sau sacramentală.

Principalele rituri sunt: Ritul Francez, Ritul Scoțian Antic și Acceptat, Regimul Scoțian Rectificat, Ritul Englez Emulatio și Ritul Memphis-Misraim. Diversele ceremonialuri ce acompaniază munca masonică sunt definite de ritualurile ce pun în scenă ritul. Câteva exemple de astfel de ritualuri sunt: ritualul de deschidere și închidere a lucrărilor lojii, ritualul de inițiere, ritualul lanțului de unire, ritualul instalării în funcție a Venerabilului și a ofițerilor lojei etc.

Riturile puse în practică cu ajutorul ritualurilor sunt, în același timp, inițiatice, ezoterice și tradiționale.

Sunt inițiatice, datorită faptului că permit celor ce le “trăiesc” și le practică să se cunoască mai bine pe ei înșiși și să se perfecționeze. Este evident că pentru a le practica este necesar să fii inițiat. Înțelegerea oricărui rit, fie acesta masonic sau de orice altă natură, presupune o importantă implicare. Un rit la care se participă în calitate de spectator, ca simplu observator, este totalmente lipsit de simbolism, importanță și impact.

Riturile sunt ezoterice, dar nu trebuie înțeles prin această terminologie nici un tip de practică a științelor oculte. Ezoterismul înseamnă, în acest caz, că valorile, principiile, învățătura masonică sunt transmise prin intermediul riturilor și se exprimă printr-un limbaj simbolic. Adică aceste valori, principii și învățături, nu sunt furnizate imediat francmasonului, ci prin intermediul practicii și studiului aprofundat și/sau prin experiența cumulată, francmasonul poate descoperi în toate acestea o serie de elemente pentru edificarea sa morală și intelectuală, ceea ce noi numim construcția “tempului din interior”.

Riturile sunt, în ultimul rand, tradiționale în forma în care ele sunt exprimate, în general, de tradițiile și miturile ancestrale, fiind astfel purtătoarele unei gnoze incredibile.

Ritul nu poate fii explicat, trebuie trăit

Se poate obiecta faptul că explicațiile preced o relativă imprecizie. Oricare francmason va spune că “ritul nu poate fii explicat, el trebuie trăit”. Inițiatul știe

că nu este vorba de o stratagemă destinată să dea explicații precise. De fapt, de acum ceva timp, majoritatea ritualurilor masonice au fost divulgate. Este relativ ușor să se obțină lucrări de specialitate. Cu toate acestea o carte, oricât de explicită ar fi, nu va putea ilustra în mod obiectiv trăirea personală pe care o oferă ritualul în desfășurare fiercărui inițiat.

Din punct de vedere istoric, folosirea cuvântului rit pentru a face referire la ceremoniile inițiatice este destul de tardiv în francmasonerie. Din 1717, anul punerii bazelor Marii Loji de la Londra, până în anii 1740, uzul terminologiei era destul de uniform. Cu toate acestea, începând cu anul 1740 apar divergențe notabile în practicile masonice, mai ales în Franța. Aceste modificări au câștigat puțin câte puțin până ce au ajuns la a contribui la configurarea francmasoneriei așa cum o știm noi astăzi. Aceste divergențe au apărut cu precădere în gradele de perfecție cele mai înalte, în masoneria albastră, ca o continuare a gradelor de bază: ucenic, calfă, maestru.

Între 1740 și 1815, a ajuns să se producă o propagare a anarhiei riturilor masonice. Sunt definite în jur de 50, din care majoritatea, au cazut în derizoriu. După ce au fost definite, inițiații vor începe a folosi termenul de rit. Astfel apare Ritul Scoțian Rectificat (1782), Ritul Francez (1786), Ritul Scoțian Antic și Acceptat (1804), Ritul Misraim (1788), Ritul Englezesc Emulation (1815), Ritul Memphis (1815), Ritul Antic și Primitiv Memphis-Misraim (1899) etc.

Este important să semnalăm că folosirea termenului de rit este folosit în masoneria Europei Continentale; masonii britanici preferând să folosească termenul de “muncă” care poate fi trades ca “mod de lucru”.

Există diferențe de fond și formă notabile între diferitele rituri masonice? Fundamental nu, toate riturile se înscriu în principiile Ordinului. Cu toate acestea, pot exista diferențe în cadrul ritualurilor, în cazul anumitor elemente de decorare a atelierelor, în cazul culorilor șorțurilor etc. Putem chiar să depistăm anumite caracteristici filosofice importante; de exemplu Ritul Scoțian Rectificat este un rit foarte marcat de creștinism, în timp ce Ritul Francez este mult mai deschis. Doi masoni ce nu practică același rit, vor vorbi fără îndoială în mod diferit despre anumite lucruri însă în mod complementar. Există, astfel, feluri particulare de a practica același rit în cadrul Lojilor. În consecință, discursurile tipice despre rituri nu sunt recomandate.

Ritul Scoțian Antic și Acceptat (R.S.A.A.)

Ritul Scoțian Antic și Acceptat este, probabil, ritul Masonic cel mai practicat în întreaga lume. Este fructul evoluției produse la începutul secolului al XIX-lea al sistemului scoțian practicat în Paris la începutul decadei lui 1760.

Istoria sa începe cu punerea bazelor, la 31 mai 1801, a Masoneriei de Rit Scoțian Antic și Acceptat. La acea dată, s-au reunit la Charleston (Carolina de Sud), cinci francmasoni americani (John Mitchell, Frederic Dalcho, Manuel de la Mota, Abraham Alexandre și Issac Auld) ce, împreună cu Etienne Morin, un comerciant francez stabilit în Santo Domingo, au pus bazele Supremului Consiliului al Masoneriei Ritului Scoțian Antic și Acceptat. Acest organism a devenit cunoscut prin intermediul unei circulare trimise la 4 decembrie 1802.

Ritul Scoțian Antic și Acceptat a ajuns în Europa alături de Conte Alexandre de Grasse-Tilly, după obținerea acestui patent în Charleston. Grasse-Tilly a refăcut unele ritualuri și învățături; munca sa reflectând ceea ce se cunoaște azi în Europa ca fiind Ritul Scoțian Antic și Acceptat.

Primul rit scoțian practicat pe Bătrânul Continent a fost Ritul Scoțian Filosofic a Lojii Mamă din Marsilia (în jurul anului 1750), de 18 grade. După primul Rit Scoțian Filosofic, a apărut Ritul de Heredom sau de Perfecție, elaborate de Consiliul Împăraților Orientului și Occidentului (Paris, 1758).

În 1804, a apărut în Paris o nouă obediență: Marea Lojă Generală Scoțiană. Fondatorii acesteia au fost, în mare parte, emigranți francezi din Americi, obligați să revină în metropolă după pierderea coloniei Santo Domingo. Au adus cu ei practici masonice diferite de cele practicate în acea epocă în Franța atât în ceea ce privește gradele simbolice, cât și gradele superioare. Pentru gradele simbolice, se leagă de celălalt mare curent al francmasoneriei speculative britanice, așa-zisa "Masonerie a Vechilor". Acest curent, apărut în Londra în 1751, era aproape necunoscut în Franța, unde în timpul secolului al XVIII-lea Atelierele practicau ritualurile primite, în 1720, de la Prima Mare Lojă din Londra.

Masoneria Vechilor, cu toate acestea, era foarte bine implementată în Statele Unite ale Americii. Insulele coloniale franceze, situate la câțiva kilometri de coastele americane, au fost în contact cu acest curent masonic; în Santo Domingo se stabilise o Mare Lojă Provincială "a Vechilor". Pentru gradele înalte, francezii din coloniile americane încă mai practicau sistemul de 25 de grade (ulterior trecând la cele 33 de grade) ce se cunoștea în Franța în 1761. În schimb, în Paris, acest sistem dispăruse în anii 1770 – 1780, pentru a face loc codificării gradelor înalte în 4 și 5 Ordine adoptate de Marele Orient al Franței.

Adepții Ritului Antic vor încerca să atragă de partea lor pe așa zișii masoni scoțieni ce, din 1802, puneau la îndoială standardizarea gradelor superioare

ale Marelui Orient al Franței. Marea Lojă Generală Scoțiană va aduna sub steagul Ritului Scoțian Antic și Acceptat toate particularitățile ritualice de origine și natură foarte diferită.

Schisma din 1804 readucea în discuție două probleme vechi ale masoneriei de secol al XVIII-lea, dar care faceau referire la universuri masonice complet diferite: ruptura, în Marea Britanie, între modreniști și conservatori, în ceea ce privește strict gradele masonice simbolice, și conflictul din Franța între Marele Orient și scoțieni, ce viza problematica gradelor superioare.

O analiză a textului de referință a Ritului Scoțian Antic și Acceptat, "Ghidul Masonilor Scoțieni", relevă înainte de toate o imensă asemănare cu ritualul Marii Loji a Vechilor. Amintim că în 1751, apare la Londra o a doua Mare Lojă, alături de Prima Mare Lojă, fondată în 1717. Vechii practicau un ritual diferit de cel al Primei Marii Loji, în principal în ceea ce privește decorarea și poziționarea anumitor elemente ale Templului.

Marea Lojă a Vechilor acuza membrii Marii Loji inițiale de modernism (cu toate că, în realitate, ei erau cei mai vechi). Ceea ce era la început o poreclă, a devenit ulterior o caracteristică a Masoneriei apreciate în 1717. De aici a început a se vorbi despre Ritul Modern (Ritul Francez Modern), pentru a face referire (în Franța) la Ritul englez practicat de masonii din această primă Mare Lojă.

Istoricii au crezut mult timp discursul oficial al Vechilor, conform căruia aceștia făcuseră scindarea dorind să revină la practicile tradiționale prost practicate de Prima Mare Lojă. În realitate, nu este așa. Curentul Vechilor era integrat înainte de toate de membrii imigranți irlandezi, ce adesea scriau o lozincă ostilă în lojile londoneze. De aici și interesul de a se constitui o organizație paralelă. Diferențele ritualice nu proveneau din inovațiile Primei Marii Loji, ci din faptul că în Irlanda, și deasemenea în Scoția, patrimoniul ritualic al vechii Masonerii operative fusese reorganizat într-o formă distinctă. Astfel când au prins viață din nou ritualurile în

anii 1720 – 1730, separându-se în două grade “secretele” vechiului grad operativ al ucenicului, în timp ce englezii vor numii cu o literă primul grad și cu alta pe al doilea, irlandezii și scoțienii vor face o alegere inversă. Dar nici ritualul Vechilor nu este mai simbolic decât cel al Moderniștilor, doar că se ierarhizează simbourile în forme diferite și prezintă unele variante diferite de ceremonialuri.

În structura ritualistică a Masoneriei Vechilor, demnitarii noii Marii Loji Generale Scoțiene adaugă folosirea ritualistică a Ritului Scoțian. Originile acestui curent particular al masoneriei franceze, ce începând cu Marsilia și Avignon se extind în a doua jumătate a secolului al XVIII, în sudul Franței și până la Paris rămân destul de ascunse. Specificul lojilor scoțiene din Marsilia, Avignon și Paris afectează esențialmente gradele superioare. Cu toate acestea, gradele albastre (ucenic, calfă și maestru) practicate de aceste loji mamă prezentau unele particularități ritualistice, ce fac referire la elementele Templului. Atunci, din cauză strict semantică, s-a ajuns a se vorbi de gradele simbolice ale Ritului Scoțian. În final, Ghidul Masonilor Scoțieni adoptă în legătură cu mai multe puncte modul de folosire și obiceiurile Masoneriei Franceze de secol XIX, ca de exemplu de prezența experților printre ofițeri, anumite elemente al instruirii sau – reflectând interesul epocii respective în ceea ce privește închistarea celor inițiați în trecut – asocierea inițiativă cu cele patru elemente.

Spiritul tolerant al masonilor va conduce liderii Marelui Orient al Franței și Marea Lojă Generală Scoțiană să poarte negocieri pentru a termina cu diviziunile. Într-un termen de timp relativ scurt s-a ajuns la un acord între cele două Obediențe. Drept urmare, Marea Lojă Generală Scoțiană s-a integrat în Marele Orient, care și-a manifestat dorința de “a strânge la pieptu-i toate riturile”. Cu toate acestea, punerea în practică a acordului a adus dificultăți datorită gradelor superioare

și s-a rupt în 1805. În final, se va ajunge la un consimțământ tacit; între 1805 și 1816 Marele Orient administra Atelierele gradelor 1–18, în timp ce Supremul Consiliu se ocupa de Atelierele de grad 19–33. În fine, în 1816, majoritatea membrilor Supremului Consiliului al Suveranilor Marii Inspectori Generali de grad 33 și Ultim ai Ritului Scoțian Antic și Acceptat au decis să se unească cu Marele Orient al Franței. Cu toate acestea, în 1875 va avea loc o nouă ruptură. Supremul Consiliul se separă din nou de Marele Orient. De data aceasta, ruptura va fi definitivă.

Actualmente există multiple versiuni a R.S.A.A.. Diferențele sunt destul de mari între ele, uneori nici măcar numele gradelor nefiind aceleași.

În lojile R.S.A.A. sunt reprezentate în mod simbolic Legile ce guvernează Universul: lucrările se vor realiza exclusiv pe două căi complementare precum brațele unui singur corp. În primul rând, avem Lucrarea Ritualistică sau Practica Ritualului, ce permite în gradele de Ucenic, Calfă și Maestru, prin intermediul unor dramatizări de antică simbolistică, să aibă o mai mare deschidere față de Legile și percepțiile naturii și Universului din care va descoperi simpla, dar atenta noastră atenție. În acest sens, ritualul este structurat și codificat în așa fel încât să transmită un mesaj scurt și concis și deasemenea să poată activa mecanisme de subconștient și inconștient ce, la rândul lor, vor genera un simț dezvoltat al transcendenței și al Marelui Arhitect Al Universului. Acesta este un rit ce are o importanță capitală nu doar în Practica Ritualistică, ci și în asimilarea spirituală, psihologică și conceptuală.

Continuând cu spiritul eminent dinamic al lojilor R.:S.:A.:A.:, ca o continuare a Lucrării și parte integrantă, este Agapa Fraternală. Este un spațiu apropiat unde se înâlnesc membrii săi și unde se dezvoltă, poate în mai mare măsură, profundul sentiment al Frăției ce există între toți Frații.

Medalia Jubiliară – 5 ani de la constituirea Marii Loji Naționale A României

Marea Lojă Națională A României, a avut al IV-lea Convent Anual, în 6007, la Templul Masonic Istoric, ocazie cu care Fr.: Viorel Danacu, Marele Maestru reales, a oferit Medalia Jubiliară de împlinire a 5 ani de la Constituirea Obedienței, tuturor delegațiilor străine și la toți frații prezenți la acest eveniment masonic. La Seara Culturală Europeană ed. a-III-a, Marele Maestru Fr.: Viorel Dănacul, a oferit această medalie tuturor invitaților oameni de cultură, ambasadori, presă și televiziune, s.a.m.d.

Medalia este un simbol masonic care are inscripționate: numele Marii Loji Naționale A României, data constituirii - 13 -14 aprilie 6002, compasul și echerul, Ritul Scoțian Antic și Acceptat, în întregime fiind suflată cu aur. Fie ca acest simplu simbol, să rămână în sufletele fraților, ca un simbol al creșterii pe verticală și al regenerării francmasoneriei române tradiționale, morale și spirituale.

Reflecții asupra Fraternității în Masonerie

de Bernard Bertry, Marea Lojă Tradițională și Simbolică Opera - Franța

Francmasoneria a fost subiectul a numeroase texte. Este un obicei curent ca anumite ziare și reviste ale căror vânzări scad, să consacre pe coperte o fotografie a Templului cu titluri de tipul “Adevărul asupra Francmasoneriei, Secretele Francmasoneriei, Francmasoneria și politica, etc. ,după care publică un articol mai mult sau mai puțin inspirat sau mai mult sau mai puțin bine intenționat.

De mult timp Francmasoneria a fost considerată o organizație secretă, căreia de altfel îi erau scornite masinații, comploturi de toate felurile. Și deoarece Francmasoneria rămânea mereu tăcută, aceasta incita mințile oamenilor să inventeze legende.

Francmasoneria este un ordin inițiativ universal, care adună milioane de femei și bărbați repartizați pe planetă, oameni care se consacră perfecționării morale și spirituale, care practică fraternitatea și caută ameliorarea condiției umane, fără distincție de rasă, naționalitate sau religie.

O mare parte din personalitățile care au marcat Istoria, Arta, Știința, savanți, filozofi, oameni politici, sindicaliști, erau sau sunt masoni.

Multe din ideile generoase născute în cadrul lojilor sunt la originea realizărilor care au ajutat progresul și au permis ameliorarea condițiilor existenței pe pământ.

Sub forma sa modernă, Francmasoneria a fost constituită în 24 octombrie 1717, în ziua de Sf. Ion, pe care o sărbătoresc în fiecare an Francmasonii. Totuși anumite documente ne lasă să credem că Francmasoneria provine încă de la constructorii din Evul Mediu. Unele loji se referă la curentele ideologice cele mai strălucitoare ale epocii istorice, cele care au produs Egiptul faraonic și cele care au dat naștere gândirii biblice. Aceste două curente presupun existența unei vieți spirituale cu ordine coerente 3000 de ani Î.C. Din epoca faraonică până în sec 18, existența societăților de inspirație spiritualistă nu este contestabilă. Aceste societăți erau așa zis secrete deoarece era vorba de civilizații esențialmente orale care nu au lăsat urme scrise în scopul de a nu divulga lucrările lor în mediile sceptice sau profane. Totuși moștenirea și istoria pe care ne-au lăsat-o ne demonstrează că o elită deținea o cunoaștere nescrisă și o știință cu o tehnicitate indiscutabilă.

Apare apoi mai târziu, în epoca construcției catedralelor, când maiștrii arhitecți care lucrau pentru clerici au creat un ordin artistic unde au pus în practică o disciplină mentală și spirituală. Diviziunea muncii și coordonarea sa cereau o stare de spirit comună unde era necesar să fie create grupuri foarte structurate.

Aceste asociații urmăreau deci un cvadruplu scop:

1. Materialmente, să se asigure întrajutorarea întineranților și deplasările pe șantiere.
2. Îndepărtarea muncitorilor neîndemânateci.
3. Transmiterea cunoștințelor profesionale către cei care erau apti să le înțeleagă și să le dea viață.
4. Asigurarea formării de oameni desăvârșiți pe cele 3 planuri: moral, profesional și spiritual. Lojele de constructori reuneau masonii așa-zisi “operativi”, deoarece aceștia exersau cu adevărat arta construcțiilor. Totuși, ei primeau ceea ce semnifică “inițierea în secrete”, de-a lungul instruirii lor ca masoni “acceptați”. Aceia care nu exersau nici o activitate de constructori, participau efectiv la lucrările inițiatice ale lojilor, fiind numiți masoni “speculativi”.

De ce lojile zise “operative” au acceptat, puțin câte puțin, să inițieze membrii care erau doar “speculativi”? Ne putem gândi că de-a lungul secolelor evoluția

tehnicii și a mijloacelor de comunicație făceau mai puțin importante secretele cu privire la știința specifică Companionilor profesiei. Lucrul în loji devenea, prin urmare, din ce în ce mai spiritualizat și neprofesioniștii puteau fii autorizați să participe la lucrări imediat ce erau recunoscuți demni de aceasta. Totodată le “Compagnonnage” exista dintotdeauna ca ordin “Operativ” și membrii săi constituie elita corporațiilor cărora le aparțin. Dacă Masoneria și “Companionage-ul” reprezintă două tradiții distincte, ele au însă numeroase puncte comune întrucât ele se raportează acelorași valori morale și spirituale și la tradiții foarte apropiate. Masoneria nu admite nici o discriminare în domeniul gândirii filozofice și anume între credincioși și necredincioși. Tocmai de aceea Masoneria este centrul uniunii tuturor oamenilor de bună credință, indiferent care le sunt convingerile.

Minuat creuzetul în care se pot scufunda în armonie toate ideile !

O frântură de arhitectura

Symbolismul Marelui Arhitect al Universului

*Philippe Doucet,
R.L. "Lebăda albă"
Orientul Londrei*

Juriștii, ca și franc-masonii, au glumele lor. În legătură cu persoanele juridice, adică asociațiile sau societățile comerciale, ei se amuză să ne amintească ca desii ele există cu adevărat în mod legal, nimeni nu a reușit încă să ia prânzul cu una dintre ele. Același lucru se poate spune și despre MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI. El există, cu toții îl invocăm, dar nimeni nu a reușit încă să ia masa cu el. S-ar fi aflat deja dacă așa ceva s-ar fi întâmplat până acum.

Și aceasta pentru că MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI este inaccesibil rațiunii. El reprezintă pentru franc-mason, la fel ca și plăcuța de mozaic, un simplu și în același timp complex conținut simbolic, al cărei anve-lopă exterioară ar putea fi constituită de către non-absurditatea existenței umane. MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI nu este totuși un substitut al lui Dumnezeu.

Invocarea "pentru gloria MARELUI ARHITECT AL UNIVERSULUI" nu ne obligă la onorarea unei divinități personalizate sau a unei zeități impersonale, nu ne obliga să respectăm un cult, doar trebuie să recunoaștem un respect și o admirație pentru ceea ce ne inspiră misterele Morții și ale Vieții.

Simbolul MARELUI ARHITECT AL UNIVERSULUI, așa cum îl concepem la Marea Lojă a Franței, nu ne impune să credem în Dumnezeu. Acest simbol ne trimite totuși la o întrebare filozofică mult mai profundă, de unde vine fraternitatea, așa cum este ea invocată în atelierelor noastre?

Fraternitatea se concepe în două feluri: suntem frați pentru că avem același tată, ceea ce explică de ce masoneria de tip anglo saxon impune credința în

Dumnezeu, sau pentru că facem referire la un principiu pe care fiecare este liber să îl interpreteze în măsura în care este dotat cu rațiune. Obediența noastră se situează în această tradiție, cea a Luminilor.

MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI este pentru noi simbolul unui principiu creator universal care scapă într-un mod ilimitat inteligenței, trecând de limitele spațiului, timpului, materiei.

Spiritualizarea prin Ritul Scoțian Antic și Aceptat emană din metoda tradițională a trezirii (deșteptării) inițiatice și nu aderării la un corpus doctrinal. Ea (metoda) cere stăpânirea și autonomia gândirii, activarea și elevația căutării interioare într-o perpetuă devenire (dezvoltare).

Ea cere "căutătorului" să reorienteze existența sa pentru a se focaliza spre esența Vieții, să se recentreze spre Ființă pentru a regăsi elanul creator care se manifestă în el și în jurul său.

MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI a provocat în noi scânteia transcendenței, indicându-ne

calea care ne va permite să ne detașăm de iluzii și prejudecăți pentru a găsi Ființa veritabilă. El este manifestarea invizibilului în vizibil, cel care va modela materialismul simbolic.

Inițierea, asemenea sărutului cavalerului către frumoasa din pădurea adormită, a trezit spiritualitatea noastră. Fiecare frate a descoperit atunci simbolistica MARELUI ARHITECT AL UNIVERSULUI și a luat

cunostință, în sânul atelierului său, în mijlocul fraților săi, că este el însuși un fragment din univers, că poartă în el o infinitate în finitul său, ceea ce ignorase până atunci. MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI și metoda masonică îi vor face să descopere o nouă tate mereu vie, o nouă viziune a lumii, a arhitecturii sale și finalmente a celelalte (celuilalt).

MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI dă un sens diferit vieților noastre. El mi-a dat măsura momentului prezent, mi-a reînnoit constant viziunea, ajutorul primit și celui dat, în conștiința și expresia unei dorințe care nu mai este cea a puterii, ci cea a dragostei și a tandreții.

Nu mai sunt singur, retras de lume. MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI mi-a redat tinerețea și dorința în puritatea Sa. Această dorință era mascată de pasiunile mele și se transformase în raport de forțe și putere.

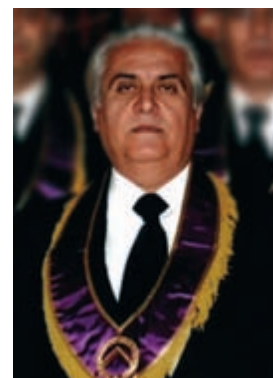
El m-a eliberat în carnea și spiritul meu.

Iubiții mei frați, am zis!

Abandon al conflictelor religioase

*Mare Maestru al Marii Loji Unite a Libanului Dr. JAMIL SAADE,
Mare Lojă membră a Confederației Marilor Loji Unite ale Europei*

Francmasoneria fiind un ordin inițiativ, Francmasonii se reunesc în lucrările lojii ale cărei suport esențial este ritualul. Ritualul utilizat de Marea Lojă Unită a Libanului este acela de rit Scoțian Antic și Acceptat iar punctul de sprijin fundamental al acestui rit este referirea la Marele Arhitect al Universului.

O astfel de noțiune esențială merită câteva precizări mai ales că ea explică în mare parte diferența între obediențele masonice, și mai ales originea Francmasoneriei speculative. Aceasta a început cu adevărat să se organizeze la începutul sec. XVIII la Londra, mai precis în 1717, în momentul creării primei obediențe masonice și a redactării de către Anderson în 1723 a Constituțiilor definind Francmasoneria Universală și principiile sale. Articolul referitor la Dumnezeu și religie spune următoarele: “Un mason este obligat de către ținuta sa să respecte legea morală iar dacă înțelege bine arta, el nu va fi niciodată un ateu stu-

pid, nici un libertin ireligios. O religie sau o lucrare a omului poate fi lăsată să fie ceea ce poate fi și aceasta nu îl va exclude pe om prin Ordin, dacă el crede în Marele Arhitect al Cerului și al Pământului și dacă practică îndatoririle sacre ale moralității.”

Putem să ne imaginăm că termenul de religie pe care Anderson îl întrebuințează indică mai degrabă o morală universală decât o religie revelată. Aceasta pare a fi paradoxal venind din partea lui Anderson ca și lui Désaguliers, cei doi fiind pastori întru totul atașați bisericilor lor. Putem să ne imaginăm ca în calitatea lor de intelectuali participanți activi la ideile epocilor lor, cei doi se gândeau la religie universală, creștină fara indoială, dar o religie non dogmatică.

Această poziție adoptată constituia o incitare către un abandon al conflictelor religioase prin constituirea unui ordin (Francmasoneria) care nu avea o poziție definită față de controversele dogmatice.

Baniera Marii Loji Naționale a României și Baniera R.:L.: Atheneum nr.66-Or.: București

Cele două baniere simbolizează: prima Marea Lojă Națională a României, iar a doua R.:L.: Athenaeum, atelier simbolic istoric care, împreună cu alte 11 ateliere masonice, a contribuit în Conventul Extraordinar din 13-14 aprilie 6002 la constituirea regulată a Marii Loji Nationale a României .

Baniera Marii Loji Nationale a României are în centru, între cele două coloane Boaz și Joachin, Vulturul cu stema Moldovei desupra capului și cu stema Transilvaniei în pânțele, cu sabia într-o gheară și cu paloșul în cealaltă. Mai sunt prezente soarele, luna, ochiul în triunghi, găitanele de dragoste, pavajul mozaicat alb-negru, portalul intrării în templul lui Solomon având pe frontispiciu inscripționat I.: G.: M.: A.: A.: U.:

R.:L.: Athenaeum constituită în 09.09.5999 la Orientul București al cărui Prim Venerabil a fost R.:Fr.: Viorel Dănaș are pe banieră încorporate următoarele: Atheneul Roman, susținut de o parte și de alta de către un leu, sub care se află tricolorul României, două coloane Boaz și Jachin cu rodiile și cu globul pământesc, soarele și luna, găitanele de dragoste, pe frontispiciu inscripționată I.:G.:M.:A.:A.:U.:, iar jos numele lojei: R.:L.:

Atheneum la Or.:Bucuresti si Marea Lojă Națională A României.

Banierele au de jur împrejur ciucuri cu fir de aur și sunt așezate la loc de cinste, în Templul Istoric Masonic al Marii Loji Naționale a României.

R.:L.: Athenaeum a propus M.:C.: al M.:L.:N.:A.:R.: un program amplu pentru anul viitor 6009, când va sărbători 10 ani de la constituire, manifestații care își încep pregătirile din acest an.

Atheneumul Român, construcție decorată cu foarte multe simboluri masonice, este simbolul R.:L.:Athenaeum istorice, a Marii Loji Nationale A României.

Cuvântul de deschidere al Marelui Maestru al M.L.N.A.R. fr. Viorel Dănac la al V-lea Convent al M.L.N.A.R., 6007

Dragii mei frați,

Respectabili maestri Venerabili,

Ill. Membrii ai M.C. ai M.L.N.A.R.

Prea Il. frați ai Supremului Consiliu al României de R.S.A.A.

Privim cu totii, astăzi, zi de mare Sărbătoare a celui de al-V-lea Convent al M.L.N.A.R., a cinci ani de la constituirea juridică și organizatorică postcomunistă a unei masonerii regulate, tradiționale, spirituale și morale, care să continue lucrarea masonică de înaltă conștiință, a generației interbelice din România.

Atunci, nu foarte mulți, ca și acum, au primit marea inițiere cu ocazia studiilor și cursurilor științifice, conferențiate de marii profesori universitari, în Capitalele de prestigiu ale Europei. Reveniți astfel în țară, au pus în practică tot ceea ce au învățat, contribuind la dezvoltarea și consolidarea instituțiilor statului, realizând legi, reforme, respectând principiile, ridicând nivelul de trai al oamenilor. Masoneria acelor timpuri și-a făcut pe deplin datoria, a fost factorul principal care i-a unit pe toți români, activitățile lojilor de pe întreg cuprinsul țării au fost remarcabile și în deplină concordanță cu nevoile sociale, politice și economice de atunci.

O viață masonică, o societate aleasă, cu o gândire superioară, care a fost tot timpul prezentă, prin fapte, în rândul întregii societăți, a lăsat un fundament istoric puternic, adânc înfipt în tradiția românilor, pe care astăzi se sprijină Masoneria română, M.L.N.A.R..

Respectul, omagiul pentru masonii români, care și-au făcut datoria, principiile fundamentale care au menținut verticalitatea coloanelor neîntrerupt, lumina care nu s-a stins niciodată, aici, sub același jurământ masonic al timpului, ne obligă, să continuăm o lucrare masonică de același nivel dacă nu și mai sus.

Vremurile de astăzi, când Răul se abate din ce în ce mai mult asupra întregii omeniri, impun o lucrare puternic morală care prin binele, faptele noastre bune, să asigure un echilibru, o armonie, o toleranță în ansamblu, astfel încât generațiile care urmează, să beneficieze de o dezvoltare naturală și superioară în pas cu o evoluție spre înalt, frumos, puternic, și printr-o creștere adânc spirituală pe verticală.

România a parcurs 12 ani după comunism de înșelare, iluzie deșartă a unei masonerii la întâmplare, unde haosul, minciuna, corupția, reauavoința au cimentat-o într-o lavă incandescentă, al cărui viitor, s-a carbonificat, immortalizând cele mai negre pagini din trecutul istoriei francmasoneriei române din toate timpurile.

Noi, dragii mei frați, ne-am delimitat de această pseudo-masonerie, ne-am ridicat, cu o forță de nezdruncinat deasupra, cu o mare credință în Marele Arhitect al Universului, fiecare în Dumnezeul nostru, împotriva corupției, acestei securi care a infestat zeci de mii de suflete, nu de mult, ci în anul 2002 repectiv 6002, la Brașov.

Istoria, consemnează acest an, 6002, la Brașov, ca începutul alegerii neghinei din grâu, a regenerării masoneriei române, printr-un germen sănătos, curat, din care să renască o

masonerie de prestigiu, unde valorile, frații de înaltă ținută morală, să conceapă, să creeze prin fapte, tot ceea ce România și românii au nevoie acum și în viitor.

Am început acum cinci ani, am construit și vom continua pe acest drum nu singuri, ci împreună cu toți frații români de pretutindeni, din țară și din străinătate, împreună cu frați din Europa, astfel încât România să facă parte din Marea Familie Europeană și Universală, prin valori, caractere și lumini.

Fără a readuce în fața luminărilor voastre multiplele obstacole, piedici intenționate, denigrări și alte acțiuni nemasonice, din păcate, din partea unor așa ziși, așa numiți masoni, care oricum nu au însemnat nimic pentru noi, mă voi referi în continuare la șiragul de împliniri pe care le-am realizat împreună sub deviza: Libertate, Egalitate, Fraternitate.

Am înființat prima lojă țărănească din lume, la Hobița, satul natal a lui C-tin Brîncuși, împreună, unde am construit monumentul închinat eroilor din primul și al doilea război mondial, dorința scrisă în testament de C-tin Brîncuși. Am dăruit bisericii din Hobița și celei din Peștișani, obiecte de cult, cărți și ajutoare pentru oameni. Am așezat o troiță de lemn, lângă mormântul parinților lui Brîncuși, în amintire și ca semn creștin pentru C-tin Brîncuși.

La Alba Iulia, la mormântul ridicat întru cinstirea eroului și deopotrivă martirului Horea, fratelui Horea, frații din R. L. Horea, Cloșca și Crișan din Alba Iulia, au ridicat un Monument Candelă, două mâini gigantice din bronz de dimensiuni mari, ținând în mâini un cord, de unde țâșnește în sus o flacără veșnică pentru iubitul nostru frate, care s-a jertfit oferind libertatea noastră, o zală a marelui lanț masonic etern, alături de frații lui și de-o ființă ai neamului nostru. Conferințele masonice publice, cu teme diferite cum ar fi: Dreptul și îndatoririle omului față de el însuși și față de societate, Locul și rolul masoneriei în societatea românească, etc., cu participare internațională, au provocat inițial la meditație, autoperfecționare, șlefuit tot timpul așa zisa piatră brută. Participare la numeroase Conferințe masonice internaționale cum ar fi: în Italia, la Santa Gata di Goti; la Paris, la Centrul de conferințe al Grand Loge de France; la Lisabona la Congresul Internațional organizat de Centro de Estudos Fernando Pessoa; în Grecia, la Cetățile Eleusis - tradițiile și istoria eleusiană.

Alegerea și apoi accederea în Confederația, "Marile Loji Unite ale Europei", un prim pas spre unitatea masoneriei Europene, cu un program și un statut masonic, dar cu păstrarea diversității specifice culturii și tradiției fiecărei națiuni.

Găzduirea în 2005 a Consiliului Coordonator al Confederației "Marilor Loji Unite ale Europei", prilej cu care am înființat "Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris - București", pentru studierea arhivelor masonice, tradiției masonice. Tot cu această ocazie, ca în fiecare an, așa cum vom participa și în această zi - Seara Culturală Europeană -, unde frații din cultură, educație, știință, din țară și străinătate, să se cunoască și apoi să construiască împreună.

Comemorări ale fratelui Adrian Dohotaru și fratelui

Sever Frențiu, Mari Maeștri trecuți la Orientul Etern, omagiu adus pentru dăruirea și puterea de sacrificiu cu care și-au onorat înalta Demnitate de Mare Maestru.

Acțiuni masonice, în Oltenia la mănăstirea Călui, Bistrița, în Moldova la mănăstirile din această regiune, Voroneț, Pângăraț cu participarea unor delegații străine masonice, la Brașov la prima școală românească și la mănăstirea din Schei, la Hobița și Peștișani, la Slănic Moldova, la Cisnădioara, la cetatea Cisnădioarei, unde am desfășurat o ținută masonică, la Alba Iulia, la Sighetul Marmației, unde numărul monumentelor masonice este impresionant, ca de altfel în toate cimitirele din Transilvania și nu numai, la Constanța, la Zalău, la Timișoara, Baia Mare, le amintim pentru că ele sunt parte din viața noastră masonică, Craiova, Balș, Drăgășani, Slatina, Com. Nicolae Titulescu, Tg. Jiu, Tismana, unde nu de puține ori toți frații olteni și din toată țara am dialogat, am descifrat din tainele masonice.

Am lansat reviste masonice, “Trăiri Masonice”, revista de opinie și cultură, revista masonică “La Curte”, editate de Loja de Ritualistică și Cercetări Masonice.

Au fost traduse lucrări masonice, opere de mare valoare, ex: Istoria francmasoneriei, de Albert Makey, editia I și II, Ritul Scoțian de Flaurance Alain de la M.L.A. Franței, etc. Centrul Regional de Studii Francmasonice Paris – București a editat prima revistă masonică intitulată “Cuvânt Masonic” care a apărut pe piața românească pentru publicul larg. Toate acestea, au fost lansate în acțiuni masonice, la Bacău, la Brașov, Alba Iulia, Ploiești, Cluj, București, Craiova, s.a.m.d, ocazie cu care semenii noștri au avut contacte reale, cu masoneria. Am avut acțiuni radio, TV, presă, care au marcat toate aceste momente, care zic eu, că au fost benefice nouă.

Am organizat în fiecare an Ziua Masoneriei Române pe 8 septembrie, unde au participat, ambasadori, oameni de cultură, frați din Obedința noastră și altele.

Am avut acțiuni caritabile de sfintele sărbători de Crăciun și Paște, am organizat agape fraternalne cu soțiile an de an, avem protocoale de colaborare cu Primăriile de sector din București, unde avem în întrețiere 20 de familii de bătrâni, lună de lună.

Activități de constituire de loji pe întreg teritoriul țării, de triunghiuri, urmărind apoi dezvoltarea, consolidarea lor. Construcția de temple masonice așa cum a demarat Brașovul, apoi Craiova, București, Piatra Neamț, Sibiu, Alba Iulia, Cluj, etc.

Am început în 2005 pregătirea pentru constituirea Supremului Consiliu al României de R.S.A.A., care se află în

plină desfășurare, multumindu-vă încă o dată pentru sprijinul vostru, înțelegerii necesității continuității perfecționării și la gradele superioare 4-33 cât și sprijinului acordat de fratele de la Paris, Huber Greven, Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu al Franței cât și Marele Cancelar fr. Michael Basiaux și Marele Secretar fr. Jean Claude Herzt.

Am trecut apoi la traducerea ritualurilor masonice în gradele 1,2,3 pentru a realiza o înțelegere a masoneriei de Rit S.A.A. în toată puterea tradiției și regularității lui. Am schimbat echipamentul Masonic, sorț, colan, după modelul R.S.A.A.

Toate acestea au permis o maturizare a lucrării masonice a M.L.N.A.R., un număr mare de contacte cu Mari Loji din Europa, dar și de pe alte Continente. Am încheiat tratate de amicitie și recunoaștere cu Mari Loji din Europa, cât și tratate administrative cu Mari Oriente și Mari Loji prietene. Deviza lucrării noastre este: prietenie, fraternitate, egalitate, respect, toleranță, libertate, realizând astfel armonie și echilibru. În speranța că reamintirea împreună a tuturor momentelor în care, cu toții ne-am implicat în mai mare sau în mai mică măsură, important este că împreună am rămas uniți în toți acești cinci ani, și la bine și la rău, ceea ce dovedește un adevărat șantier, în care lucrarea nu a fost usoară, dar iată astăzi ne bucurăm de frumusețea unei împliniri, a construcției în piramidă, unde fiecare dintre noi realizăm propria perfecționare și înălțare spre treptele superioare ale înțelepciunii și rațiunii.

În concluzie, M.L.N.A.R., este locul unde am construit continuu, am oferit posibilitatea de cunoaștere, am așezat cărma la un drum bun, pe care masonii români încet cu răbdare, cu încredere, vor veni fiecare la timpul lor, să pună umărul în ceea ce înseamnă, noua generație de masoni, care împreună cu noi să dea rost și direcție unei României puternice, în care valorile, prin cultura, pentru că avem o cultură masonică istorică, să manifeste între oameni și creștinizarea lor.

Pornind de la această pagină înscrisă modest în istoria Francmasoneriei Române, din acești cinci ani, și generațiile viitoare vor confirma cu siguranță, am să încerc să ofer câteva sugestii posibile într-un program proiect, în noul mandat al meu în perioada 2007 – 2010 al M.L.N.A.R.

Vă mulțumesc și în același timp vă felicit pentru lucrarea masonică de înaltă ținută morală pe care ați realizat-o în acești cinci ani.

Vă doresc succes în continuare astfel încât împreună să oferim speranțe generațiilor viitoare că România va fi un Mare tărâm masonic, cu o puternică cultură, trăire și gândire masonică.

Munca, proiectul și cadrul inițierii

de Remi Boyer

Cele două funcții majore ale muncii inițiatice.

Munca inițiativă are două mari funcții: una restauratoare și alta de trezire spirituală. Funcția restauratoare se manifestă prin ritual. Ea este asigurată de cadrul acestuia și garantată prin ordin sau rit. Funcția de trezire spirituală este realizată prin practici, asigurată de procesul inițiativ și garantată de cadrul acestuia.

Funcția restauratoare implică două atitudini, două competențe. Membul, fratele sau sora, trebuie să fie capabil să se alieze cu doctrina. Doctrina există întotdeauna, chiar și la cei care se fereșc de ea. Ea este, cel puțin, înscrisă și prezentată în ritualuri. Alianță nu înseamnă acceptarea pentru un timp a unui ansamblu de credințe care dau sens practicii, cu respectarea principiului: "Dacă doctrina te incomodează, respinge-o și continuă-ți practica". Pe de altă parte, subiectul trebuie să fie capabil de o alianță cu grupul din care face parte. Numai această alianță îl va determina să-și dezvolte o co-creativitate alături de tovarășii săi de aventură. O persoană incapabilă de a face alianțe nu poate intra într-o structură inițiativă bazată, fie și parțial, pe o comuniune a lucrului inițiativ. Funcția de trezire spirituală va cere competențe inverse. Subiectul trebuie să poată să se distanțeze de doctrină și de grup, pentru a deveni autonom, capabil de o auto-pregătire și chiar o auto-consolare în clipele grele. Distanțarea de doctrină permite considerarea ca pe un mijloc printre multe altele, și nu ca pe un adevăr. Distanțarea de grup stimulează înclinarea spre singurătate, fără de care nu este posibil nici un pas înainte pe calea inițiativă.

Se vede clar paradoxul în fața căruia ne aflăm. Aceste două funcții vor trebui să fie prezente într-un mod într-un mod echilibrat în viața lojei și a grupului. Pentru aceasta, este necesară o vigilență sporită din partea instructorilor, a referenților, "inițiativilor", Venerabililor lojilor, primilor și secunzilor supraveghetori, a nașilor și a altor persoane. Ei sunt răspunzători să vegheze atât la păstrarea alianței, cât și la distanțarea subiectului. În anumite etape ale vieții subiectului și a grupului, alianța va trebui întărită, în timp ce altele va fi stimulată distanțarea. Suntem pe muchie de cuțit, și experiența - nu vârsta - și perspicacitatea celor amintiți vor fi hotărâtoare.

Prima etapă va fi consacrată alianței. Aceasta va fi construită prin trăiri și prin studierea ritualurilor. Pentru ca alianța să nu îl ducă pe subiect la o identificare cu doctrina, funcția operativă a ritualului va trebui subliniată în mod clar, iar incertitudinile, contradicțiile de ordin filosofic sau cultural, evidențiate fără ezitare.

Proiectul inițiativ

Munca inițiativă se înscrie întotdeauna într-un proiect. Acest proiect arată ca un triptic: Proiectul ordinului sau al ritului, proiectul lojei, proiectul individual. Aceste trei părți vor trebui să fie legate între ele în mod inteligent.

Proiectul, privit prin prisma acestor trei dimensiuni, va îndeplini două funcții: o funcție referențială, și o funcție de comunicare.

Punerea în aplicare a respectivului proiect se va organiza în jurul axului acestuia. Ar putea fi vorba despre un proiect inițiativ, unul spiritualist, un proiect terapeutic, sau unul social. În anumite circumstanțe va trebui să se revină la proiectul personal sau la cel al lojei, al ordinului sau al ritului, pentru a corecta lucrul. Proiectul va arăta deasemenea criteriile după care se face evaluarea muncii.

Funcția de comunicare se înscrie în dimensiunea legăturii. Ea este un pretext pentru religiozitate, pentru țeserea unor legături, vizibile și invizibile, între toți cei ce iau parte la aventura inițiativă. Funcția de comunicare este un vehicul pentru funcția religioasă, fără a favoriza însă, din acest motiv, religiozitatea.

Întreținerea cadrelor.

Patru cadre se întrețin unele cu altele: cadrul instituțional, cadrul partenerial, cadrul proiectului individual, cadrul muncii inițiatice.

Cadrul instituțional este definit de orientarea ordinului sau a ritului, de doctrina și regulile acesteia și are ca mijloc de exprimare loja. Cadrul instituțional are mai multe funcții. El conferă liniște și siguranță. Este învălișător, adică subiectul se simte la adăpost, ferit, în interiorul său. Acolo, în acest "interior", el va accepta să-și exploreze propria interioritate și să înfrunte problemele inerente unui adevărat proces inițiativ, dar și să le împărtășească fraților și surorilor lui întru aventură.

Cadrul partenerial este înscris în contractul lojei. Loja și-a luat angajamentul de a-l însoți pe subiect care, la rândul său, s-a înscris ca partener într-o aventură deopotrivă intelectuală și spirituală. Două funcții caracterizează cadrul partenerial, una de diferențiere și alta de structurare. Subiectul va începe să diferențieze ceea ce ține de profan de ceea ce aparține sacralului, chiar dacă, la bun început, i se va preciza că această diferențiere nu este reală, ci face parte din mijloacele folosite și că, mai târziu, această distincție va dispărea de la sine. Totuși, în acest stadiu al lucrului, există cu adevărat un exterior, ca și un interior. Ca regulă generală, subiectul se află în interiorul sau în exteriorul lojei, înăuntru sau în afară. Metalele sunt abandonate în exterior, prin metale înțelegând pasiunile, defectele, cristalizările mentale. Prin munca inițiativă, "persoana" însăși, acea falsă entitate hrănită de condiționări, va rămâne la poarta templului, doar ființa având acces la spațiul sacru. Contractul lojei, care poate fi tacit și nu explicit, dar întotdeauna clar, structurează această aventură în care este implicat subiectul.

În fine, rămâne cadrul muncii inițiatice însăși. Acesta este definit de alegerea practicilor și de implicarea subiectului în întreaga dimensiune operativă.

Miron Cristea Patriarhul Neamului

**Patriarhul Miron Cristea (1868-1939)
din 1920 Mitropolit Primat, iar din 1925 Patriarh**

A scrie despre Patriarhul Miron Cristea, este un lucru de mare curaj. Una din figurile mărețe ale țării în perioada Interbelică, doctor în filozofie al Universității din Budapesta, cu o lucrare despre viața și opera lui Eminescu “Eminescu elete ès müvei”.

A înțeles ca orice român, timpurile și glasul lor în frământările sociopolitice ale vremii, că din anul de grație 1918 vor sosi clipe mai bune pentru nația sa.

A fost în suferință odată cu nația sa și a nădăjduit că toată cultura sa teologico-filozofică îl va ajuta la prosperitatea țării sale, la înțelegerea evenimentelor contemporane lui, el a înțeles ce înseamnă frăția între neamuri și semeni – a înțeles și a predicat cuvântul “ca toți să fie una” – Ioan cap. XVII.

Se poate numi Miron Cristea, crainicul durerilor noastre naționale, el spunea “trăim într-un templu asediat de un dușman puternic”.

A crezut în refacerea lui, a crezut în refacerea unității naționale, o unitate în comunitate, bazată pe legături frățești de dragoste, luminată de lumina marelui Sfeșnic al Ochiului Marelui Creator.

Răsfoind prin hârtiile prăfuite ale actelor fundațiilor vremii, acte ale băncilor și societăților economice, ale asociațiilor de meseriași, ale diverselor societăți de teatru, vedem mâna binecuvântată a Patriarhului Miron Cristea care a înțeles rostul lor și rolul lor în lumea românească și o lume care face parte din Europa.

El a trăit în vremea când oameni cu studii universitare coborau în școlile sătești, școli ce erau clădite din banul văduvei.

A știut să fie “tuturor toate” după cuvântul paulin, a știut să construiască școala, acest templu al culturii cum a văzut în Europa.

Ca ierarh și-a dat seama că legăturile cu alte popoare și societăți eclesiastice din Europa, va aduce o apropiere economică și culturală cu țara sa.

În mâna sa de vlădică a concentrat toată puterea pentru a mânui forța de apărare a valorilor naționale, de conservare a tradițiilor, a portului, a instruirii poporului, de iluminarea lui prin alfabetizare.

A stăruit în cuvântările sale pentru păstrarea unității noastre de neam, limbă și credință, acest triumvirat ce a făcut din noi să fim chezași la porțile Europei, citând clasicii de răsărit ai veacului de aur, dar și pe cei din apus ca de pildă Augustin, Ambrozie al Mediolanului și alții, sau profani ca de pildă Carlyle sau Lamprecht, Eminescu sau Goga, el a luptat pentru o bază morală a nației-bază ce a stat la demonstrarea noas-

tră că suntem și aparținem Europei.

El, “vocea luptei pentru Marea Unire”- el primul Patriarh român a făcut ca toată munca sa să fie pentru neam și lege, fiind numit sol al înfrățirii.

El a știut că ordinele și corporațiile înfrățite în lupta pentru iluminare și afirmare națională, vor face față la educarea poporului și a țării, că sunt o forță în propășirea nației. În intervențiile sale în senatul României, a susținut cu abnegație aceste idei, a fost credincios țelului său de luminător, de părinte al neamului, fiind arbitru și nu a alimentat patimile temperamentului nostru latin, temperând cu autoritatea sa de părinte pornirile politice ale vremii.

A știut să critice și să împiedice alunecările sociopolitice ale vremii, certând pe cei ce lezau patria și neamul prin extremismul lor spunându-le că “patria română este o mamă bună pentru toți, că aici în România își pot cultiva limba și obiceiurile fără nici o restricțiune”.

Patriarhul Miron știa că țara sa pe care a păstorit-o o lasă în marea familie europeană atât ca regent și apoi ca prim-ministru el a fost obsedat de două idei:

1. Afirmarea principiului etnic românesc.
2. Afirmare principiului de autonomie “o autonomie stâmpărată” cum o numea în dulce grai ardelenesc.

A știut că țara sa este la întretăiere de drumuri și a reușit să o păstorească cu demnitate. În acele frământări a reluat legăturile cu Anglia și Biserica Anglicană prin vizita sa din 1936 și cu Europa de Vest prin Polonia în vizita din mai 1938.

Încă din 1925 la congresul “Creștinismului practic” de la Stocholm, era omagiat, iar în 1927 Președintele Franței, deși nu îl văzuse, îi aducea elogii.

Din cele relatate, vedem că Patriarhul Miron a știut să lupte pentru afirmare europeană a României, pentru intrarea ei în marea frăție, această unitate în care toți să fim una în gând și în simțire - toți în noua arhitectură a iubirii, în numele Celui ce a făcut Templul Unității, în credința, în iubire, în Marele Arhitect.

UN NOU CENTRU DE STUDIERE A TRADIȚIEI EZOTERICE EUROPENE A LUAT NAȘTERE LA BUCUREȘTI

Centrul Independent de Studii și Cercetări Ezoterice a fost înființat în toamna anului 2007, din inițiativa membrilor unor societăți inițiatice românești, ca interfață între acestea și lumea profană.

În crearea acestui Centru, am pornit de la convingerea că tradiția ezoterică occidentală este, din păcate, insuficient și incomplet cunoscută în țara noastră. Pe de altă parte, suntem siguri că sunt mulți cei care așteptau apariția unei structuri de acest fel, menită să abordeze, într-un mod organizat și coerent, conceptele fundamentale, filosofice, istorice, hermeneutice, antropologice ori sociologice ale amintitei tradiții, din care România face parte și la care a fost reconectată după anii de întuneric din a doua jumătate a secolului trecut.

Am fost încurajați în demersul nostru de numeroși prieteni, dezamăgiți, ca și noi, de calitatea așa-numitelor organizații mai mult sau mai puțin oculte apărute în anii din urmă, care, deși își arogă deseori filiații importante, uzurpate sau acordate cu prea mare ușurință de unii ezoteriști apuseni, în loc să se preocupe de implementarea unor sisteme de învățătură sau de cercetare a înțelepciunii ancestrale, pentru a permite racordarea inteligențelor românești la sistemul tradiției occidentale, s-au aplecat numai asupra dezvoltării propriilor afaceri și au creat doar forme fără fond, în care nu găsim nici urmă de spiritualism.

Nu este menirea noastră a lupta împotriva acestora, căci, așa cum se spune, sunt “mulți cei chemați, dar puțini cei aleși”. Fiecare este liber să urmeze calea cea mai apropiată de propriile sale aspirații, care să îl conducă spre împlinirea mult râvnită.

Noi am ales un alt drum, de-a lungul căruia lumina ne este dată de o pleiadă de maeștri spirituali din trecut, de la Hermes Trismegistul, Pitagora ori Platon, până la Martinez de Pasqually, Louis Claude de Saint Martin, Jean Baptiste Willermoz, Jacob Boehme, Emmanuel Swedenborg, Papus, René Guénon, Rudolf Steiner, Robert Ambelain, Robert Amadou, Francesco Brunelli, Gastone Ventura, și mulți alții.

Ne călăuzesc pașii în această direcție personalități marcante ale vieții spirituale de pe toate continentele, din Benin până în Anglia și din America de Sud în Grecia.

Martinism, Kabbală, Gnoză, Alchimie, Hermetism, Astrologie, Tarot, Rozicrucianism, Teozofie sau Antroposofie, iată tot atâtea teme incitante pe care vi le propunem spre studiu și aprofundare.

În scurtul timp scurs de la înființare și până azi, Centrul de Studii și Cercetări Ezoterice a organizat o serie de conferințe și seminarii, susținute de câțiva dintre mentorii și prietenii noștri din întreaga lume: Michael Buckley (Anglia), Piers Vaughan (S.U.A), Georgios Tsadakis (Grecia), Remi Boyer (Franța); am editat primul număr al revistei trimestriale de cultură ezoterică “Inițierea”, după modelul publicației omonime din Franța, înființată de ocultiștii francezi conduși de Papus, la finele secolului XIX, și suntem pe cale să publicăm primele cărți despre ocultism, sub egida C.I.S.C.E.

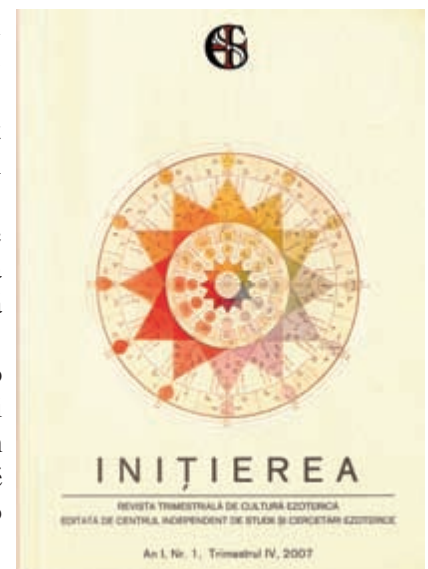
Site-urile noastre de internet, www.cisce.ro și www.initierea.ro, deși se află încă la primii pași în universul virtual, își propun să devină un portal care să reunească pasionații de ezoterism din întreaga țară, integrându-i în comunitatea internațională.

În fine, ne dorim să realizăm un parteneriat public-privat cu o Universitate de renume din România, pentru întemeierea unui centru inter-disciplinar de excelență pentru studiul tradiției ezoterice europene, fiind sprijiniți în acest sens de specialiști europeni în domeniu, precum Antoine Faivre, Jean-Pierre Brach, Vouter Hanegraaf, Marek Sedwick, etc., reuniți în Societatea Europeană pentru Studiul Tradiției Ezoterice Occidentale.

Toate acestea se pot face, însă, numai alături de voi, cei care citiți aceste rânduri, cu sprijinul vostru moral și material.

Vă așteptăm așadar alături de noi.

Fiți bineveniți !

**Președinte C.I.S.C.E.,
Dr. Vlad Sauciuc**